

Keisertrommisen SIDE 8

Skrøpelege heltar SIDE 18

FOKUS:
Rom for Ordet SIDE 30-55

FOLK – Tidsskrift for hverdagsteologi
NR. 2, 2014. 29. ÅRGANG

ISSN 0802-4464

UTGIVER

Kristent Nettverk,
Postboks 3180 Årstad, 5829 Bergen

ANSVARLIG REDAKTØR:

Terje Dahle

REDAKSJONSLEDER:

Kaja MBS Løvdal

REDAKSJONSLEDER FOKUS:

Håvard Kjøllesdal

Epost: folk@krinet.no

Internett: www.ifolk.no

Opplag: 1500

Kontonr.: 9524.05.04996

REDAKSJONEN

Terje Dahle, Håvard Kjøllesdal,
Stein Ørnhaug og
Kaja MBS Løvdal

GRAFISK PRODUKSJON
Øystein Dahl og Tormod Åsen

DESIGNRAMMEVERK
Tema Design Jens Jacob Jensen

TRYKKERI
John Grieg AS

BLI ABONNENT?

se www.ifolk.no, send SMS med kodeord
FOLKABO og navn og adresse til 2470
(tjenesten er gratis) eller ring 55 38 18 40.

Gaveabonnement? Send SMS med kodeord FOLKABO GAVE, gavemottakers navn, adresse, e-mail og tlf + MIN: ditt eget navn, adresse, email og tlf.

Abonnement: kr. 300,- pr. år
Det kommer ut 4 nummer i året.

Innhold

- 4 Sendt
- 6 Keisertrommisen
- 16 Tre kjappe spørsmål: Mark Bowler
- 18 Skrøpelege heltar
- 22 Å gi alt til Gud – mitt nye kristenliv
- 30 Jesus er poenget
- 34 Mitt møte med Ern Baxter
- 37 Be for oss!
- 42 Dagens høydepunkt
- 48 Summen av Guds ord er sanning
- 56 Nord for moralsirkelen
- 59 Eksempel til etterfølgelse
- 64 Anne Grethe og Fredsfyrsten
- 72 Den retoriske Mesteren
- 76 Eit år i Bergen, eit liv i Molde
- 83 Bibelske prinsipper for ekteskapet
- 87 Å handle på profetord

59

*Det er bare sammen man kan
formidle Jesu liv, mangfold og
nåde.*

76

Sendt

Tekst: Terje Dahle,
tedahle@gmail.com

Terje Dahle, ansvarlig redaktør i FOLK.

Vi har fått et oppdrag fra Herrenes Herre om å gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler. Vi er avhengige av han som sender oss – ikke av velvillige myndigheter eller gode omstendigheter.

I slutten av mars feiret jeg Jesu død og oppstandelse sammen med 700 andre i Oslo kongressenter (Folkets hus). Å stå midt i maktens senter i Norge og feire Jesu seier over synd og død var en stor opplevelse. Det var 15 ulike kristne nettverk og organisasjoner som stod bak konferansen Sendt 2014, der vi samlet oss om et opprop som forplikter oss til å forkynne evangeliet og plante nye menigheter i Norge. Å stå sammen om et slikt opprop for landet vårt sier noe om det gode åndelige klimaet vi erfarer i Norge. Samtidig er det en erkjennelse av at vi som Guds folk har et ansvar for den åndelige situasjonen i landet vårt. Vi kan ikke skyldes på kreftene som vil avkristne Norge for at bedehus står tomme og at mange lokalsamfunn mangler levende menigheter. Vi har fått et oppdrag fra Herrenes Herre om å gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler. Vi er avhengige av han som sender oss – ikke av velvillige myndigheter eller gode omstendigheter. Apostlenes gjerninger viser oss at motstand og lidelse var en del av hverdagen for de første kristne, men det hindret ikke evangeliets framgang! Siste del av oppropet fra Sendt 2014 erklærer at vi vil gjenreise tilliten til Guds ord, og at lydigheten til Ordet kjennetegner en disippel av Jesus.

Bladet FOLK er et viktig verktøy for disipler av Jesus. Vi vil løfte fram Bibelen som Guds ord i alt vi skriver, og i dette nummeret har vi en egen temadel om Guds ord: Rom for Ordet. Der kan du lese Åge Pettersens artikkel om hvordan den daglige bibellesningen blir dagens høydepunkt. Erling Thu skriver om sammenhengen mellom bønn og Guds ord, og du får innsikt i å forstå Bibelen i artikkelen Summen av Guds ord er sanning av Norleif Askeland. I artikkelen Jesus er poenget vil jeg vise deg at vi bare kan forstå Bibelen når vi har Jesus som hovedpersonen i alle fortellingene.

I resten av bladet er det en rød tråd at Bibelen er grunnlaget for å følge etter Jesus. Praktiske eksempler kommer fram i historien om familien Frisvoll som valgte å bruke et helt år for å gå på bibelskole, og i intervjuet med Rune Solheim som lever et disippelliv som trommeslager. Vitnesbyrdet til Anne Grethe Larsen forteller om å erfare Jesus i en fortvilet livssituasjon.

Bibelen taler til mennesker i alle aldre, i alle livssituasjoner, i alle kulturer til alle tider. Budskapet er evig, og historiene som formidles er gjennkjennelige flere tusen år etter at de ble skrevet. Gud har et budskap til oss i Bibelen: han vil frelse mennesker, og skape fred og rettferdighet. Vi vil bringe Guds ord tilbake til landet vårt. Vi vil se etterfølgere av Jesus formidle evangeliet midt i sin hverdag til mennesker som trenger håp, mening og tilgivelse. Jeg tror budskapet i denne utgaven av FOLK vil gi deg større frimodighet og tydelighet i å følge Jesus og å fortelle de gode nyhetene til mennesker du møter.

God lesning! ■

*Gud har et budskap til oss
i Bibelen: han vil frelse
mennesker, og skape fred og
rettferdighet.*

Keisertrommisen

Tekst: Astrid Elin Lønning,
astridelin@gmail.com

For dei fleste er Rune Solheim mest kjend som energisk trommis i Kaizers Orchestra. Men bak trommesuksessen og spelemansprisar brenn hjartet hans for noko endå større.

Kaizers Orchestra

er eit norsk rockeband, starta i Bergen i 2000. Bandmedlemmene er vokalist Janove Ottesen, gitarist Geir Zahl, trommeslagar Rune Solheim, Terje Winterstø Røthing på gitar, Øyvind Storesund på kontrabass og Helge Risa på trøorgel, trekkspill og piano. I tillegg må alle medlemmane beherske å spele på oljefat. Dei har gitt ut ti studioalbum, vunnet fire Spelemannsprisar, og blei heidra som Årets Spelemann i 2012. Hausten 2013 gav dei seg på ubestemt tid.

Når eg ringer Rune for å avtala intervju er han og kona Maria på tur med Unicef til Rwanda saman med Janove Ottesen (vokalisten i Kaizers Orchestra) og kona hans. Gutta i bandet har samla inn 4 millionar kroner til eit stort skule- og utdanningsprosjekt der. Ellers har Kaizers Orchestra vunne fire spelemannsprisar og vart kåra til Årets Spelemann i 2012. I intervju er Kaizers-gutta mest stolte av å ha spelt for 50 000 publikummarar på Roskilde-festivalen. At Rune har sprung New York maraton, kjem frå Husnes i Sunnhordland, er gift med Maria og far til tre, er han nok også veldig kry av.

Som alle andre?

– Eg var ein skikkeleg kulturkristen, som så mange andre er i landet vårt, byrjar Rune. Mor mi var ein bauta i livet mitt, og formidla den kristne bodskapen til oss borna. Eg vedkjende meg ei kristen tru også, men trua mi hadde lite substans. Eg kjende ikkje Gud og tilhørde ingen menighet. Eg var kristen på min eigen måte.

Rune gjekk på lærarskulen i Bergen. Bandet Blod, snott og juling var blitt til Kaizers Orchestra, med eit energisk uttrykk og varemerker som oljefat og tekstar frå eit surrealistiske univers.

Terningskast fem og seks i avisene, Spelemannsprisar. Dette var vel alle musikarars store draum? Ein dag møtte Rune ein kar som ville gje han eit skikkeleg kompliment: «Du er ein kul kristen, Rune – du er akkurat som oss.»

– Han skjøna ikkje at han sette i gang ein viktig prosess i meg, seier Rune. – Det blei eit varsko. Var eg som alle andre?

Dette vart starten på ein ny fase i Rune sitt liv. Han byrja å søkja Gud. Bibelen vart lesen – skikkeleg og grundig. Trua trong meinig

Kaizers Orchestra spelar konsert. (Foto: Kaizersfoto)

Rune er stolt far, og tar med ungane på tur.
(Foto: Pål Audnestad)

**Viss du finst Gud,
vil eg kjenna deg.**

og innhald: «Kven er Jesus og kva betyr trua for livet mitt?» Det var godt å ha nokon å snakka med, og det vart mange samtalar med broren, Lars Gunnar. Rune ville gje livet til Jesus, om han var verkeleg. I eit år bad han til Gud: «Dersom du, Gud, er ein levande Gud, vil eg ha deg med i livet mitt. Viss du finst Gud, vil eg kjenna deg.»

Bønn frå helvete

Dette var i 2005, Rune hadde flytta til Oslo, og det begynte å ta av med Kaizers. Det gjekk bra i Noreg og bandet fekk Universal som plateselskap. No stod Europa for tur. Rune spurde seg sjølv: «Kan eg vera i eit band som syng *Evig Pint* og *Bønn frå helvete*? Er det feil å driva på med dette her, Gud?» Han var villig til å gje slepp på alt som hadde med musikk å gjera.

Ei frihelg var han på besøk i Bergen hjå broren Lars Gunnar og svigerinna Heidi. Spent vart han med på gudsteneste. Det vart eit sterkt møte med Gud. Talaren stoppa mitt i preika og sa: «Du, trommisen i Kaizers, Gud har høyrt bønene dine. Gud har kalla deg til å vera den du er.»

Rune vart utfordra: «Gje livet ditt til Gud. Begynn å tena han her og no.»

Den dagen bestemte Rune seg for å ha Jesus som Herre, og let seg døypa. Det var ei valdsam oppleving, det er ikkje lett å finna ord. Men han fortel at han opplevde ein fred. Det var starten på eit heilt nyttr liv.

– Eg opplevde Gud som levande, ein som grip inn i livet mitt, seier Rune.

Etterpå skjedde det mykje i livet til Rune. Tilbake i Oslo møtte han Maria, som skulle bli kona hans. Rune fortel:

– Før hadde eg hatt meg sjølv i sentrum. Fokuset var: Har eg det bra? Er eg vellykka? Synest andre at eg er kul? Er eg flink nok? Passar eg inn her? Men etter møtet med Jesus i Bergen fekk eg eit heilt anna fokus. Jesus vart sentrum – ei mykje tryggare og meir sentral plattform for livet.

Kompliment vart ikkje så viktig lenger for Rune:

– Før hadde eg vore avhengig av bekreftingar frå andre, men no stod eg støtt utan. Eg var trygg fordi eg hadde fått eit nyttr liv i Jesus. Livet hadde fått ei sterkare forankring. Eg fekk ein brann for Jesus, og ein brann for at andre menneske skulle bli kjende med han.

Det raraste av alt var at Rune vart ein betre musikar. Han vart friare og torde å gå nye vegar musikalsk. Andre merka det også. Kommenterte det.

– Eg opplevde at eg kunne tena Gud ved å spela trommer, seier Rune entusiastisk. – Det var fantastisk! Tenk å ha Gud som arbeidsgjevar. Ein meir nådefull sjef skal du leita lenge etter.

Han var villig til å gje slepp på alt som hadde med musikk å gjera.

*Skal eg gjera dette Herre, må
du sørgja for å gjera meg god.*

Orden i papirbunken

Gud opna opp nye område i Rune sitt liv også. Kaizers Orchestra gjorde det bra, men dårlig orden på utgifter og kvitteringer, og manglende planlegging, bremsa karrieren deira.

– Eg ville så gjerne at det skulle gå bra med bandet. Eg kjende at Gud kalla meg inn i dette med administrasjon og papirarbeid. Då måtte eg verkeleg be til Gud: «Skal eg gjera dette Herre, må du sørgja for å gjera meg god.»

Papir og avtalar, kvitteringar og rekningar hadde før vore kjedelege. No kjende Rune ei gryande interesse.

– Det blei gøy og eg blei god. Bandet gjekk frå kaos til orden på drift, ikkje berre fordi eg gjorde ein god jobb, men fordi vi fekk inn folk som kunne hjelpe med det me ikkje var gode på sjølve.

Kaizers vart eit velorganisert band.

– Me gjekk frå kaos og därleg stemning til god økonomisk styring og stødig planlegging.

Gje karrieren til Gud

Rune ser at Gud ynskjer Jesus-fokuserte menneske i alle typar miljø.

– I kunstnarlege miljø, som eg er ein del av, opplever eg at mange er opne for den åndelege dimensjonen. Det er mange som søkjer Gud. Då må eg vera her for å vitna om Jesus.

Mange av kunstnarane Rune møter strevar med spørsmål som «kva med talentet mitt?» Kristne kunstnarar slit ofte med spørsmålet: «Korleis kan eg tena Gud med mine gåver og evner?»

– Ein kan sikkert oppleva dette spørsmålet i alle typar miljø, meiner Rune, – om ein har ein krevjande jobb eller legg mykje tid i akademisk utdanning. Gud vil utfordre oss og stilla oss på val. Kva er viktigast for oss?

Rune fortel at han har møtt mange kristne som står på staden kvil. Dei tviheld på livet sitt. Rune sin resept er å stilla seg til disposisjon for Gud.

– Eg sa til Gud: «Livet mitt er ditt! Eg vil tena deg Gud. Eg vil setja deg først». Eg opna opp for at Gud skulle få gjera forandringar i meg.

Resultatet har for Rune sin del vore fred og glede. Ikkje så underleg at dette er favorittverset til rytmeseksjonen i Kaizers:

*Søk først Guds Rike og hans rettferd, så skal du få alt det andre attåt.
(Matt 6,33)*

Rune Solheim i sitt rette element.
(Foto: Kaizersfoto)

I februar 2014 reiste Rune og kona Maria på tur med Unicef. (Foto: Pål Audnestad)

Dersom me er villige til å gje karrieren vår til Gud får me han tilbake.

– Dersom me er villige til å gje karrieren vår til Gud får me han tilbake.

Rune peikar på at det kanskje er to grøfter ein kan gå i her. På den eine sida å tvihalda på talentet, gåva eller karrieren sin, og ikkje gje den til Gud i frykt for at ein må gje det opp. I den andre grøfta ser han menneske som ikkje brukar gåva og talentet dei har fått frå Gud, fordi dei er redde for at det skal koma i vegen for det Gud vil.

– Eg er glad for at eg gjennom mine kampar og utfordringar har kunna snakka med folk i fellesskapet i menigheten, fortel Rune. Dei har inspirert meg, skapt tru og gitt meg mot til å ta eigne val.

Menighet er familie

Ein god menighet har vore viktig for Rune. Før var menighet å koma saman på ein søndag og sitja på bakerste benk. I fellesskapet i DNA Oslo (www.dnaoslo.no) opplevde han at menighet var noko meir.

- No har eg fått oppleva at menighet er familieliv, fortel Rune.
- Det handlar om relasjonar, og om å vera praktisk til stades for kvarandre i kvardagen.

Å ha åndelege foreldre og nært fellesskap med søsken i menigheten har vore avgjeraende for Rune si utvikling som kristen.

- Det å vera Jesu disippel er viktig for meg, understrekar Rune. Han fortel at menigheten er ein plass der ein høyrer heime. Ein plass der ein kan vera saman med andre kristne som styrkjer ein i trua, og gjera seg klar til å dele evangeliet om Jesus til andre.

- Saman skal me nå ut med evangeliet. Eg treng ikkje vera god på alt, men saman er me gode.

Turnélivet er ikkje alltid like enkelt. For Rune har det vore avgjeraende å vera del av ein levande menighet. Han er avhengig av å lesa Guds ord og å vera saman med andre kristne. Dei siste ti åra har han vore mykje på farten, vore borte mange søndagar og bortreist lange periodar av gongen. Men menighetsliv blir ikkje levd berre på søndagar og i samlingar:

- I dag er me heldige. Me kan ta ein telefon, me kan til og med snakke saman over internett, på Skype. Påfyll kan ein få på så mange måtar, seier Rune.

- Eg har også lært å leva eit ansvarleg liv. Bibelen har sagt at me har fridom, men at ikkje alt er til det gode. Eg elskar å gå på festar. Då er det godt å leva ansvarleg saman med nokon som kan gje meg råd. Generelt sett har eg lært at det er lurt å drikka lite alkohol. Damer er det også mange av når ein vert populær – hold dei minst på ein armlengds avstand.

Brann for menneske

I 2009 bestemte Rune og resten av bandet seg for at dei ville gjera noko godt. Men kor, og kva? Dei tok kontakt med Unicef og kikka

Eg treng ikkje vera god på alt, men saman er me gode.

Maria og Runc besøker en skole i Rwanda sammen med Unicef. (Foto: Pål Audnestad)

– Me er kalla til å vera vitne med livet vårt, med kven me er og kva me seier.

på ulike prosjekt. Skulebygging i Rwanda vart prosjektet som kunne hjelpe mange familiar ut av fattigdom. Heile gjengen reiste til Rwanda på besøk. På førehand hadde dei bestemt seg for at ingen skulle lura dei til å dansa. Den avgjerda varte ikkje lenge. Det varme og gjestfrie folket tende bandet til å dansa og til å samla inn 4 millionar kroner til utdanning og samfunnsbygging i Rwanda.

Brannen i hjartet til Rune er ikkje berre ein humanitær brann til å hjelpa folk ut av materiell fattigdom. Det finst også ein åndeleg fattigdom, og den er ikkje berre i Rwanda. Den finn ein same kor ein er, også på Grønland i Oslo, der Rune bur til dagleg.

– Eg vil så gjerne at alle skal ha det bra og bli kjende med Gud. Eg elskar å treffa nye folk, ha besøk, gå på festar og treffa andre på byen.

Med ein god kopp kaffi og ein prat om livet – då er Rune i sitt rette element. Når han er ute og reiser, og treffer andre menneske, deler han si historie.

– Me er kalla til å vera vitne med livet vårt, med kven me er og kva me seier. Eg elskar å vera saman med menneske som ikkje er frelse.

Då Rune fekk eit møte med Jesus opplevde han ein tryggleik, at livet hans fall på plass. Han vart kjend med Guds plan og oppdrag. No brenn Rune for at alle menneske skal bli kjende med Jesus. Heldigvis er det ingen opptakskrav og CV for å trø til med den jobben.

– Eg opplevde at eg kunne gå med det eg hadde, fortel Rune.
– Eg trong ikkje vera så flink for å starta. Jesus sa: «Fylg meg!» til disiplane sine. Dei slapp alt dei hadde og fylgde Jesus. Det gjeld å ha ei haldning der ein vil læra. ■

– Eg trong ikkje vera så flink for å starta. Jesus sa: «Fylg meg!»

Tre kjappe spørsmål: Mark Bowler

Mark Bowler, 52 år, kommer fra Zimbabwe.

Hvor lenge har du kjent Jesus?

– Siden jeg var 14 år.

Hva er det beste bønnesvaret du har fått?

– Jeg har opplevd veldig mange bønnesvar, det er vanskelig å finne «det beste». Men når noen i min familie har blitt helbredet og tatt imot Jesus og fått et nytt liv, må være noe av det beste.

Hvilken av historiene i Jesu liv beskrevet

i Det nye testamentet ville du ha vært med på og hvorfor?

– Jeg ville har vært med som en av de tilskuere da Jesus ga «Bergpreken». Å høre på Jesus på en slik måte ville har vært utrolig. ■

Tekst og foto: Kristine Tvedt Salvesen
kristinetvedt@yahoo.no

*Når noen i min familie har blitt
helbredet og tatt imot Jesus og fått et
nytt liv, må være noe av det beste.*

Skrøpelege heltar

Tekst: Norleif Askeland,
norleifas@gmail.com

*Norleif Askeland, gift med Bente.
Bosatt på Sotra. Tre voksne barn.
Lærer på Bergen Bibelskole, kursleder
i Folk Bibelskole og menighetsleder på
Sotra.*

Alle heltar syner seg, i det lange løp, å berre vera vanlege menneske, med både feil og manglar. Men alle vanlege menneske kan også vera ein potensiell helt. Det kjem an på korleis vi ser på dei, og korleis dei ser på seg sjølve.

Sjølv i dei beste familiar kan ein finna desse som ofte vert kalla for «familiens sorte får» – eit uttrykk som naturleg nok ikkje eksisterer på nynorsk. Rundt kaffiborda i nabolaget, har desse lag med å verta tema i samtalar som munnar ut i eit sukk og eit: «Ja-ja, det finst ein i alle familiar».

Men ein kunne gjerne snudd litt på det og tenkt at «ja, det finst ein i alle familiar – ein helt!» Og så kunne ein sjå litt etter heltane, kvardagsheltane som ikkje søker sitt eige, men det som gagnar andre menneske rundt dei og staden dei bur på.

Desse som er med å forandra samfunnet bit for bit. Dei ser store potensiale i det som framleis er smått. Å vera tru i dei små tinga er det viktigaste grunnlaget for å sjå dei store tinga skje. Rett handtering av små verdiar, er føresetnaden for å kunna handtera dei større. Men ser vi alltid det store potensialet som ligg i alle kvardagsheltane rundt oss, som arbeider trufast i visjonen dei har, og ut frå at dei har verdiar med lovnad for framtida?

No er det sjølvsagt slik at inne i helteskjorta bur det alltid eit heilt vanleg menneske, med rikeleg av både feil og manglar. Og det kan gjerne vera ein av grunnane til at heltane ikkje vert lagde så godt merke til. Dei går liksom i skuggen av sine eigne gamle feiltrinn, skuggar det er så vanskeleg for andre folk å gløyma.

I Bibelen kan ein lesa mange heltesoger om menn og kvinner som ved tru og offervilje utførte storverk det går gjetord om den dag i dag. Alle desse var óg vanlege menneske med både sterke og svake sider. Men det er slett ikkje alltid at Bibelen er oppteken av å fortelja oss om dei svake og menneskelege sidene. Fokuset er ein heilt annan plass, nemleg på alt det Gud i sin nåde kan utføra sjølv gjennom skrøpelege reiskapar.

Vi har denne skatten i leirkrukker, så den veldige krafta skal vera av Gud og ikkje koma frå oss (2 Kor 4,7)

Men for at vi ikkje skal missa motet når det kjem til oss sjølve, så let Gud oss av og til sjå litt på innsida av helteskjorta. Det er då vi møter litt av oss sjølv i døra. Om vi då ikkje lever ut frå Guds fred og nåde, kjem vi gjerne på at tida no er inne til å reagera kraftig og stempla desse heltane som skrøpelege, kjøtelege og ubrukelege. Når sinnet har lagt seg kjem vi kanskje på at skrøpelege heltar er heltar dei óg.

Jona var ein slik skrøpeleg helt som stakk av frå Guds kall og ville røma til Tarsis, for han trudde vel at Herren i alle fall ikkje kom til å leita etter han der (Jon 1,3). Då stormen kom over båten han reiste med, hjelpte han ikkje til ein gong. Nei – nei? Han hadde no betalt for turen, og skulle vel ikkje arbeida seg over. Men då båten heldt på å gå ned, stod helten fram og var villig til å ofra livet sitt for å berga dei andre ombord.

Det underlege er at Gud ikkje synest å vera sint på Jona eingong, endå vi kan synast at han hadde hatt god grunn til det. I staden ser Gud ein hjelpelaus og våt helt nedi kavet, ein helt han ynskjer skal lukkast som helt. Men trass i det som hende: Jona døydde ikkje, anna enn til seg sjølv, men ropa på Gud om hjelp og tok ei avgjerd om å halda det han hadde lova. Han innsåg at det å halda seg til vind og fåfengd, var å svikta Guds kjærleik (Jon 2,9). Dermed kunne han igjen setja føtene sine på landjorda, tørka av seg både dei gamle nederlaga og andre ting for å fylga seg etter tredagars-opphaldet i fiskebuken, gå til Ninive og bera fram bodskapen sin. Om han gjekk med eller utan frykt for dette besti- alske krigarfolket som Assyrarane var, får vi ikkje vita. Men han

Inne i helteskjorta bur det alltid eit heilt vanleg menneske, med rikeleg av både feil og manglar.

Men framleis høyrd han kanskje til dei som var meir dogmatisk opptekne av Guds vreide over synd enn av Guds nåde imot syndarane.

gjekk. Og no hadde han i det minste sett meir av Guds kjærleik og skjøna meir av at frelsa kjem frå Herren. Men framleis høyrd han kanskje til dei som var meir dogmatisk opptekne av Guds vreide over synd enn av Guds nåde imot syndarane. Begge deler hører med til sanninga, men det hender at heltar har meir fokus på det eine enn det andre.

Jona sin suksess er total. Han burde kjent seg som den helten han verkeleg var. Men sidan han var ein skrøpeleg helt, evna han ikkje å sjå sin eigen suksess på same måten som Gud såg den. Sint og skuffa, tykte han det var betre å døy, enn at det ikkje gjekk som han hadde sagt. Det må vel vera diskvalifiserande for alle heltar, å bli så sjølvopptekne at ein ikkje kan vera glad for at Gud sparte livet til meir enn 120 tusen menneske og ei mengd med dyr. Men det ser ikkje ut til at Gud vert sint på Jona denne gongen heller. I staden let han ein busk veksa opp, over natta, som skulle svala pannebrasken til Jona og hjelpa han til å verta kvitt mismodet sitt. Han fekk det litt lettare med seg sjølv der han sat. Men det gjekk ikkje betre enn at neste dag var busken borte og mismodet på plass att. Men heller ikkje denn gongen, vart Gud sint på den skrøpelege helten. I staden løfta han Jona sitt blikk, bort frå seg sjølv og over på det som betyr noko for Gud. Det gjer han ved å stilla eit spørsmål:

«Skulle ikkje eg ha omsorg for storbyen Ninive, der det er meir enn tolv gonger ti tusen menneske som ikkje veit skilnad på høgre og venstre, og der det óg er ei mengd med dyr»? (Jona 4,11)

Og så er heile boka om Jona slutt, utan at vi fekk vita kva Jona svarte. Det trengs nemleg ikkje noko svar. Fokusset er ikkje på korleis det gjekk med Jona. Vi veit at folka i Ninive gjekk tilbake til dei gamle syndene sine etter kvart. Litt over hundre år seinare kom ein ny profet med namnet Nahum, og spådde dommen over byen. Denne gongen gjekk det som profeten sa. Men for dei som budde i Ninive då Jona tente Gud, vart samfunnet forandra fordi dei tok imot bodskapen frå Herren. Mange menneske ville ikkje kjennast ved denne skrøpelege helten som bodskapen kom

gjennom. Men Jesus var ikkje oppteken av det skrøpelege og hadde berre godt å sei om Jona. Han meinte det at:

«slik profeten Jona var i buken på den store fisken i tre dagar og tre netter, slik skal Menneskesonen vera tre dagar og tre netter i jord-djupet.» (Matt 12,40)

For ei anerkjenning å få av Jesus. Dessutan kunne Jesus fortelja at:

«Folk frå Ninive skal stå fram i dommen saman med denne slekta og dømma henne. For dei vende om då Jona forkynte bodskapen sin. Og her er meir enn Jona!» (Matt 12,41)

Farisearane likte ikkje dette. Men det er ikkje sikkert dei likte Jona så godt dei heller. Ved eit anna høve hevda dei at det var berre å sjå etter i skrifta, så skulle ein få sjå at det aldri hadde stått fram ein profet fra Galilea. Men der tok dei feil. For Jona var frå Gath-Hefer, og det er like mykje i Gallilea som Møre er i Møre og Romsdal (2 Kong 14,25).

Difor handlar det om at vi alle kan vera med å skapa forandring rundt oss, ikkje fordi vi er perfekte, men fordi vi arbeider ut frå grunnlaget av fred med Gud, openberringa av hans kjærleik både til oss sjølve og andre, og ved krafta vi får ved Jesu kross. Der Jona gjekk under i havstraumane, og vart ferdig med seg sjølv, kan vi ved Kristi kross døy bort frå vårt eige, gløyma oss sjølve og leva for han som døydde og stod opp igjen. Det er eit liv med kraft til å forandra oss, og samfunnet rundt oss. ■

Farisearane likte ikkje dette. Men det er ikkje sikkert dei likte Jona så godt dei heller.

Å gi alt til Gud – mitt nye kristenliv

Tekst: Marit Halvorsen,
marithag@hotmail.com

Marit Halvorsen bor på Sotra, er gift med Roger og jobber som selvstendig næringsdrivende. Fordi Marit vet at mange er i samme båt som hun var i, ønsker hun at historien hennes skal være til hjelp og velsignelse for andre.

Tilrettelagt av Norleif Askeland,
norleifas@gmail.com

Selv om det var ti år siden jeg tok imot Jesus som Herre, hadde vandringen min med Jesus blitt lunken og gnisten manglet. Men så skjedde det noe.

Det begynte med Gud, og med boken Jesus Calling, en bok med daglige ord fra Jesus, skrevet ned av Sarah Young i hennes stunder i Guds nærvær. Dette måtte jeg prøve selv. Så hver dag etter at jeg hadde lest i Bibelen, satte jeg meg ned for å lyttet til Guds stemme.

Og han begynte å tale til meg:

22. juli 2012

Jeg tilgir deg. Ikke la frykt i hjertet ditt stoppe deg fra å søke meg.

I begynnelsen brukte Jesus tid på å ta bort usikkerheten jeg følte. Tilliten til Gud økte etterhvert, og ettersom jeg sökte mer av Gud, endret ordene seg. Han oppmuntrer meg alltid og utfordret meg til å overgi alle ting helt og fullt til Jesus.

Du skal få ALT

Jeg hadde levd lunkent noen år, men hadde kommet til et punkt hvor det bare var Jesus som betydde noe. Å gi ham alt, opplevdes enkelt, men samtidig vanskelig:

– Jesus, jeg gir HELE mitt liv til deg. Du skal få ALT. Du skal få regjere og du får hele hjertet mitt. Men jeg trenger din hjelp til å klare det. Du må gjøre det for meg.

*Marit Halvorsen ønsker å dele historien sin til hjelp og velsignelse for andre.
(Foto: Vegard Johan Olsen)*

«Hver dag etter at jeg hadde lest i Bibelen, satte jeg meg ned for å lyttet til Guds stemme.» (Foto: Vegard Johan Olsen)

Gud sviktet ikke. Jeg overgav hele livet mitt til Jesus igjen, og i sin fantastiske nåde gjorde Gud det enkelt for meg. Han gjorde meg ny på innsiden og forandret stadig ting i hjertet mitt.

Jeg hadde den beste høsten i mitt liv så langt.

11. oktober 2012

Kjærlighet har alltid vært nøkkelen. Du vil vokse og modnes i kjærlighet, som strømmende vann som fornyer ditt liv. Du vil ikke mangle noe. (Gal 5,13)

Jeg begynte å se mine nærmeste fra et nytt perspektiv. Jeg elsket dem høyere. Hjertet mitt gråt også mer for de som ikke kjente Jesus. Det høres kanskje rart ut, men det handlet ikke lenger bare om å sørge for at de skulle komme til himmelen og unngå helvete, men at de skulle få oppleve den enorme, fullkomne kjærligheten Gud har for dem.

La meg bare stoppe opp litt og si at selv om jeg hadde en fantastisk høst, betyr ikke det at jeg var et perfekt menneske som alltid tok gode valg. Men mitt nye fokus gjorde at klaging, bekymring og stress ikke fikk samme plass i hjertet mitt som før. Små endringer i måten å tenke på gjorde en stor forskjell og påvirket hele livet mitt.

6. november 2012

Et enkelt lite valg virker kanskje betydningløst. Men hvis jeg får lede deg til riktig beslutning vil du se frukter i små ting, som igjen vil føre til at du stoler på meg i store ting. La meg lede deg, se hvor det tar deg. (Sal 23,3)

Et spark bak

Desember kom, og ettårsdagen for bilulykken jeg og mine foreldre opplevde fikk meg til å tenke tilbake. Den ulykken var for meg et spark i baken. Den fikk meg til å tenke på hva jeg egentlig holdt på med i livet. En klisjé kanskje, men likevel en sannhet.

22. desember 2011:

Mamma, pappa og jeg var på vei til Odda, og bilen vår lå mellom to trai-lere. I motgående felt kom en lastebil med snøplog. Den trange veien gjorde at plogen kom borti en utstikker og ble skubbet over veibanen. Bilen vi satt i ble bokstavelig talt ploget.

Idet det smeller blir jeg løftet opp i en kokong, en boble. Jeg har øynene lukket og føler meg klar og våken, men kjenner ingenting. Ingen verdens ting.

«Ulykken var som et spark i baken.»
(Foto: Marit Halvorsen)

**Jeg ble så velsignet av at en
annen fant Jesus.**

I virkeligheten blir hele førersiden av bilen skrapet vekk av snøplogen. Bilen snurrer 180 grader, traileren bak oss treffer fronten av bilen vår og skubber oss bakover og over i den andre kjørebanen.

Tilbake i boblen min er det fullstendig kaos på utsiden. Jeg hører lydene, men ikke mer. Det er først når bilen stopper at jeg åpner øynene. Det første inntrykket vil jeg alltid huske: Bilen er totalt forandret. Når jeg tenker tilbake på det kan jeg ikke forstå at jeg faktisk satt i bilen da det skjedde.

Ulykken er en hel historie i seg selv. Det var som om jeg hadde fått en ny sjanse. Alle overlevde – det var et mirakel! Så jeg begynte å søke tilbake til Gud. Jeg leste Bibelen daglig og brukte mer tid med Jesus. Det var en forandring. Men det var først i august, da jeg helhjertet lot Gud få alt, at forandringen skjøt fart.

22. desember 2012

Jeg er din klippe, din festning, din redning.

*Dagen i dag vil nok vække minner for deg, men husk at jeg er med deg.
Jeg vil alltid gjøre vondt om til godt, for Herren er god. (Ef 3,16)*

Jeg kunne med glede se tilbake på et fantastisk år. Foreldrene mine var friske, kjærligheten min for familien var forsterket og jeg så frem til et nytt år. Likevel hadde jeg ingen anelse om hva Gud hadde i sine planer for meg, og hvor mye mer fantastisk livet mitt skulle bli.

Takknemlighet over all forventning

I overgangen til nyåret ble en av mine nærmeste venner frelst. Jeg har kjent Guds herlighet før, men takknemligheten som fylte meg da overgikk alle forventninger. Jeg fikk en sånn opptur, jeg ble så velsignet av at en annen fant Jesus. Det var nok til å synke i kne foran Mesteren i takknemlighet og gråte til hjertet ikke klarte mer.

Gud talte til meg om at den vandringen jeg nå gikk, var et liv som ville stige til nye høyder med Jesus.

Jeg og venninnen min møttes flere dager i uken for å søke Gud sammen. Vi hjalp hverandre, utfordret hverandre, ba sammen og fikk ord til hverandre og mennesker rundt oss. Noen dager var min første tanke da jeg våknet: Gud. Jeg kunne sitte alene på bussen og smile og le fordi jeg hadde det så godt. Selv om jeg ikke var en frimodig person gav Gud meg likevel muligheter til å dele ting med mennesker, snakke med dem og være mer åpen enn før.

26. mars 2013

Legg ordene jeg gir deg på hjertet. Bruk tid og studer dem. Du er som leire i en pottemakers hender. Hjertet ditt er formbart fordi du elsker Herren og har gitt hele livet ditt til han.

Still fokus på nytt

Det nærmet seg ett år siden jeg fikk boken Jesus Calling, som hjalp meg inn i et fornyet forhold til Jesus. Så kom en hektisk periode der jeg brukte mye tid på andre ting. Jo mer jeg fokuserte på andre ting, jo mindre kjente jeg lytt til å bruke tid med Gud. Likevel savnet jeg brannen i hjertet, og det å bli fylt av fred og kjærlighet fra Gud. Og jeg visste at det stod ikke på Gud, men på meg. Men Gud talte til meg igjen:

13. juni 2013

Hold deg nær til meg i dag, ikke mist fokus.

Jeg ser hjertet ditt, fylt av lengsel. (1 Pet 1,10–16)

August kom og jeg kjente at nok var nok. Igjen stod jeg foran Gud og sa: «Du skal være mitt ALT, du skal få hele mitt hjerte.»

Oppfordring

Min erfaring dette året har vært en fantastisk reise med Gud. Men jeg må stadig minne meg selv på at jeg har valgt å gi livet mitt til

«Jeg kunne sitte alene på bussen og smile og le fordi jeg hadde det så godt.» (Foto: Vegard Johan Olsen)

«Gud ga meg muligheter til å dele med mennesker, snakke med dem og være mer åpen enn før.» (Foto: Vegard Johan Olsen)

han, at han skal få lede meg. For jeg vet at Guds vei er den beste veien for meg. Han vet akkurat hva jeg trenger.

Det jeg ønsker å formidle gjennom vitnesbyrdet mitt, er dette:

- Gi hele livet ditt til Gud. Kjenn etter i hjertet om det er områder du ønsker å kontrollere selv. Si til Jesus at han skal få bestemme i hele livet ditt og fylle hele hjertet ditt.

- Minn deg selv stadig på at du har gitt hele livet ditt til ham. Jesus gav livet sitt for deg, og da du bestemte deg for å følge han gav du opp ditt eget liv. Men du har fremdeles fri vilje, noe som leder meg til punkt 3:
- Ta de rette valgene, selv når du ikke har lyst! Jeg pleide å tenke at hvis jeg valgte å disciplinere meg selv og «pine» meg gjennom dagens bibellesingsplan de dagene jeg ikke følte for det, så ville jeg jo gjøre det i «egen kraft» som man sier. Og det var ikke bra, for jeg ønsket å gjøre alt i Guds kraft. Men Gud tar ikke alle valgene uavhengig av meg, jeg må velge selv det som er rett, fordi det er rett. Det fine er at selv om jeg tar valget ut ifra selvdisiplin, så vil Gud møte meg og gi meg nåde til å fullføre.

Gud er så god. Han gjør det alltid enkelt. Da jeg valgte å gi alt til Gud igjen, løftet han meg opp. Så enkelt det er å komme tilbake til Gud, og gå fremover med han.

Jeg kjenner hvor godt jeg har det med Gud når han får fylle meg opp, i stedet for at jeg prøver å fylle meg med ting jeg ikke trenger. Jeg håper du som har tatt deg tid til å lese selv vil kjenne i hjertet ditt hvor mye vi trenger Gud i våre liv. I hele vårt liv, i hele vårt hjerte. ■

Marits oppfordring er: Gi hele livet ditt til Gud! (Foto: Vegard Johan Olsen)

Jesus er poenget

Tekst: Terje Dahle,
tedahle@gmail.com

*Terje Dahle, gift med Lise. Tre voksne barn.
Apostel for menigheter som står sammen i
Kristent Nettverk i Norge.*

Vi trenger ikke å gå oss vill når vi leser Bibelen. Jesus viser oss hvordan Bibelen skal leses og hva den handler om. Bibelens budskap er enkelt, dypt og radikalt. Det er handler om personen Jesus Kristus.

Det å bruke Bibelen som grunnlag for sine meninger uten å ta utgangspunkt i Jesus Kristus er vranglære.

«Alt i det gamle testamentet handler om meg» sa Jesus da han gjikk sammen med to disipler mellom Jerusalem og Emmaus. (Dette var en gåtur på ca. to timer siden Emmaus lå elleve km fra Jerusalem.) Mens de gikk, forklarte Jesus nøkkelen til å forstå Bibelen. Bibelens hovedbudskap og hovedperson er Jesus (Luk 24,25-27). Det er mange som hadde hatt godt av å få med seg dette. Opp gjennom historien har Bibelen blitt brukt som støtte for slavehandel, motstand mot slavehandel, for hellige kriger og for pasifisme. I våre dager er det å spre frykt og konspirasjonsteorier ved å bruke Bibelen som inspirasjonskilde fortsatt en sikker veg til økonomisk suksess.

Jesus er sentrum i evangeliet

Helt fra menighetens begynnelse var det forkynnelsen av Jesu oppstandelse som skapte reaksjoner: tro og etterfølgelse for mange, og motstand og forfølgelse fra andre. I Jerusalem ble apostlene tatt inn til avhør, hvor de ble forbydd å fortelle folk om Jesus (Apg 4,18-20). De klarte ikke å få dem til å være tause; apostlene fortsatte å forkynne om Jesu oppstandelse fra de døde. Da økte presset,

og de religiøse lederne arresterte apostlene og pisket dem, men det hjalp like lite. De fortsatte bare enda mer frimodig med å forkynne at Jesus er Herre og frelser (Apg 5,17-42).

De første kristne var en multikulturell menighet der de fikk testet sin evne til å holde fast på det viktigste: Samlingen om Guds ord, bønn, fellesskap og brødsbrytelse. Alt dette handler om Jesus midt i blant oss. På den måten lærte de å legge av uvesentlige ting, og de lærte å ikke la perifere spørsmål som skikk og bruk, mat og drikke, bli kilder til splittelse.

Paulus har Jesus i sentrum

I alle brevene til Paulus er det en rød tråd: Lev livet med Jesus i sentrum, og ikke ødelegg enheten i Jesus med uvesentlige ting.

Jesus i sentrum gir sunne menigheter

I Brevet til romerne gjennomgår Paulus systematisk frelsen i Kristus, og viser hvordan Jesus er den nye Adam som blir opphavet til et nytt folk med en fantastisk framtid i Guds rike. Når han gjennomgår de praktiske konsekvensene i kapittel 12–15, viser han hvordan enhver skal leve i tro for sitt eget liv, samtidig som vi er lemmer på Jesu kropp slik at vi har et ansvar for hverandre. Ved å holde fast på Kristus som midtpunkt lærer vi å leve sammen i fred, samtidig som vi gir hverandre frihet til å leve ut det vi har tro for. La ikke personlige meninger ødelegge for enheten og fellesskapet i Jesus. Når Jesus bor midt i blant sitt folk, er det nært fellesskap og gode relasjoner, samtidig som det er frihet og mangfold.

Med Jesus i sentrum får ikke synden rom

I Paulus' brev til korinterne møter vi en menighet som har begynt å leve ut fra menneskelig målestokk. De er splittet, og er mer opptatt av kristne kjendiser enn av Jesus. De lever i seksuell synd og har åpne konflikter med hverandre. Medisinen til Paulus kan oppsummeres i hans første brev til korinterne, der han sier at «Alt hører dere til, og dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til» (1 Kor 3,22). Når vi skjønner at vi ikke tilhører andre enn Kristus, og lar han få være Herre i livet, vil vi omvende oss fra synd, urett, fra

Ha Jesus i sentrum, og hold dere unna spissfindigheter

Når Jesus bor midt i bland sitt folk, er det nært fellesskap og gode relasjoner, samtidig som det er frihet og mangfold

å ta parti, egoisme og selviskhet, og gi oppmerksomheten til Guds svar: Jesus Kristus.

Jesus i sentrum gir frihet

I brevet til galaterne møter Paulus de som vil ha Jesus, pluss noe mer. I denne menigheten var det de jødiske skikkene som var viktige å få implementert som en del av menighetens liv og lære, og spesielt omskjærelsen. Det ble en så heftig konflikt om dette temaet at det ble årsaken til det første apostelmøtet i Jerusalem (Apg 15). For Paulus var evangeliet om Guds nåde i Jesus Kristus uten andre tillegg eller menneskelige handlinger helt avgjørende. Når en leser brevet til galaterne, er det som jeg hører Paulus si: «Det er greit med tradisjoner, men ikke bland Jesus og livet med Gud inn i det.» Det er alltid krefter som vil prøve å fokusere på menneskelig strev og kav for å gjøre Gud fornøyd, og gi næring til jantelov og smålighet. Men evangeliet er befriende. Det flytter fokuset bort fra vår utilstrekkelighet og over på Jesus og hans seier over synd og skyld. Vi er ikke slaver, vi er frie.

Jesus som kilde til alle ting

I brevet til kolosserne er det som om Paulus oppsummerer budskapet sitt. Han sier at alt er skapt ved Jesus og til Jesus, og alt holdes sammen av Jesus (Kol 1,15-20). All kunnskap og visdom fra Gud er i Jesus (Kol 2,2-3). Alt som kommer i vår veg av meninger, krav og påbud, som ikke har opphav i Jesus, kan vi avvise med stor frimodighet (Kol 2,8; 16-20). All spekulering og alle tanker som formidles uten å ha et opphav i Kristus er å føre folk på avveie. Det å bruke Bibelen som grunnlag for sine egne meninger, uten å ta utgangspunkt i og sentrum i Jesus Kristus, er vranglære. Det er ikke vanskelig å avsløre vranglære som avviker mye fra evangeliet om Jesus. Det som er viktig å være våken for er det som kan se likt ut, men som likevel har en annen kilde. Det skjer når mennesker kommer i sentrum i stedet for Kristus, når våre prestasjoner får fokus framfor Jesu seier på Golgata. Da erfarer vi at bokstaven slår i hjel. Men Ånden gjør levende (2 Kor 3,6). Fra Jesus flytter et liv som gjør at vi vokser hver for oss og vokser sammen som en kropp for ham (Kol 2,19).

Den hellige ånd møter oss med Jesus

Jesus ga oss sin Ånd for at vi skulle få erfare han i hverdagen (Joh 14,16-20). Den hellige ånd er den beste veilederen i å forstå Bibelen (Joh 16,13-16). Når vi går til Bibelen for å finne Jesus og lar ordet prege oss, får vi del i et himmelsk liv. Slik som profetene erfarte at Åden forkynnte om Jesus lenge før han kom til verden (1 Pet 1,10-12), vil vi forstå Bibelen når vi lar Åden tale til oss. Da erfarer vi rettferdighet, glede og fred i Den hellige ånd (Rom 14,17), og vi blir ikke kasteball for menneskelige lærdommer, men får erfare friheten i Jesus Kristus. ■

*Men evangeliet er befriende.
Det flytter fokuset bort fra vår
utilstrekkelighet og over på Jesus*

Mitt møte med Ern Baxter

Tekst: Stein Ørnhaug,
steinorn@gmail.com

Stein Ørnhaug er gift med Kjersti, har to barn, bor i Bergen. Har jobbet som lærer og rektor ved Bergen Bibelskole, og i en årekke har han og Kjersti vært sentrale lovsangssledere i Kristent Fellesskap.

«Har du lyst til å komme og se?» Jarle hadde akkurat stukket hodet inn på kontoret mitt. Han hadde nevnt for meg at han holdt på og tegne noen portretter og nå kunne jeg få komme og ta en kikk.

Selv kan jeg jo ikke en gang skrive for hånd så folk forstår meg, langt mindre tegne, så så klart ville jeg det. Tegningene var kjempeflotte, men nettsiden Jarle viste meg etterpå med samlingen av opptak av Ern Baxter, kommer nok til å bety enda mer for meg.

Jeg hadde hørt om Ern Baxter. Visste at han var en forkynner og lederfigur som hadde vært med og bane vei for mye av den forståelsen karismatiske kristne tar for gitt i dag. En som hadde gått foran, en av dem som vi står på skuldrene til, som hadde åpnet Guds ord for mange, mange mennesker. En som hadde formidlet frisk åpenbaring om Guds natur, Guds rike, Guds plan, menigheten, tjenestegavene, nådegavene og ikke minst, vårt forhold til Ordet selv.

Etter å ha sett over titlene på talene på nettsiden, bestemte jeg meg for å begynne med en serie om frelsen. Innledningen på den første talen, som på nettet het «Justification», var en slags erkjennelse fra denne nå tilårsomme Guds mann: Han hadde alltid vært en Ordets mann. Lære omkring tegn, under og mirakler hadde han overlatt til andre. Selv hadde han holdt seg til de grunnleggende sannheter i Guds ord. «The Great Objective Thruths», som han sa det selv. Men med tiden hadde han forlatt denne posisjonen og begynt å forsøke å forklare og undervise erfaringene og opplevel-

sene med Gud. Han hadde blitt revet med. Men med denne undervisningsserien, som jeg hadde valgt å starte med, ønsket han å komme tilbake til sitt opprinnelige fokus, det han følte var hans egentlige oppdrag: å forkynne de sentrale, uforanderlige sannheter i Ordet.

Denne korte innledningen gjorde meg nysgjerrig. Jeg visste jo egentlig ikke så mye om personen Ern Baxter, og ville lære mer. Jeg fant ut at Baxter faktisk hadde vært en foregangsmann på mange områder. Han ble døpt i Den Hellige ånd og fungerte i åndens gaver i en sammenheng hvor det ikke var vanlig, og i en tid hvor det nesten var ukjent. Selv kalte han seg en pre-karismatisk karismatiker. Det er vanskelig for oss å tenke oss hvordan den vestlige kristenhet så ut før den karismatiske vekkelsen. Ikke en gang pinsebevegelsen, som hadde vært selve kraftsenteret for Den Hellige ånds gjerninger, hadde klart å ta vare på det Gud hadde gitt den. I et intervju refererer Baxter til en nasjonal konferanse i den amerikanske pinsebevegelsen i 1933, hvor det ble diskutert hvorfor mennesker ikke ble døpt i Den hellige ånd lengre, hvorfor man ikke så helbredelser eller at mennesker ble frelst.

Jeg visste heller ikke at Baxter hadde reist sammen med William Branham, kanskje en av de sterkeste mirakeltjenestene USA har sett noensinne. Branham var kontroversiell, og ble det enda mer utover i tjenesten sin. Det interessante er at Baxters konklusjon da han hadde hørt Branham første gang, var at dette var en mann med en helt ekstraordinær gave fra Gud, men at han ikke burde forkynne selv. Etter Baxters mening burde Branham holde seg til å vitne om Guds kraft, fungere i sin gave av kunnskapsord og mirakler, og overlate det å forkynne Guds ord til andre – en oppgave Baxter selv tok på seg i 6–7 år. Han reiste som forkynner sammen med Branham fram til ca. 1954. Enda Baxter så store begrensninger hos Branham, brukte han ikke det til å forkaste tjenesten hans, men valgte å fylle ut manglene med den nåden han selv hadde i å forkynne Ordet.

Jeg visste heller ikke at Baxter hadde vært en slags overgangsfigur mellom «the healing-movement», som Branham var sentral i, og det som skulle bli den karismatiske vekkelsen som bragte Den

Hør Ern Baxter på brokenbreadteaching.org

Du kan lese mer om Ern Baxters liv og erfaringer i et intervju gjengitt på bloggen «Life on Wings»: tinyurl.com/ernbaxter. (Intervjuet begynner et par avsnitt ned på siden.)

Enda Baxter så store begrensninger hos Branham, brukte han ikke det til å forkaste tjenesten hans, men valgte å fylle ut manglene

*Gi meg noe sikkert og solid
som jeg kan satse livet mitt på*

hellige ånds fornyelse til kristne i så og si alle kirkesamfunn over hele verden.

Og selv om Baxter, som en Ordets mann, tok del i mirakeltjenester sammen med de som formidlet tegn og under, og selv om han var en Åndens mann, som både var forut for sin tid og som åpnet dørene for uendelig mange kristne senere, kommer han i den talen jeg hadde valgte å høre på, tilbake til hvorfor fundamentet alltid må finnes i Guds ord.

«Jeg tror på erfaringer og opplevelser» erklærer den aldrende Baxter i sin innledning, «på drømmer og åpenbaringer, på tunger og tydning, profetier og visjoner. Men jeg tror ikke det er opplevelsene som er viktigst. Opplevelsene kommer som et resultat av noe annet.» Og så kommer hans credo: «Jeg tror sanne erfaringer av Gud, som skaper varige resultater, må bygge på de sentrale og uforanderlige sannhetene i Guds ord.»

«What's mine?» Jeg hører Baxter nærmest roper det ut. Hva er det som tilhører meg? Han fortsetter: «For når alt kommer til alt, kan jeg ikke helt vite hva som ligger i den store opplevelsen og erfaringen med Gud som du vitner om. Jeg tror det du sier er sant, jeg tviler ikke på det, og det er flott for deg. Men det er likevel din erfaring og ikke min. Jeg trenger å vite hva det er som tilhører meg? Hva er det som er mitt eget?»

Det er her jeg tenker at Baxter ikke bare har en livserfaring å dele, men en sunn visdom som får denne ekstra tyngden av å komme fra en som har blitt brukt av Gud slik Baxter ble. Det er noe her som snakker rett inn i vår tid, vårt «åndsklima»: «Det som tilhører meg, som er rettmessig mitt, det kan ingen ta fra meg. Og det må være det Gud har gitt meg i sitt ord. Det blir mitt. Det blir mitt grunnlag. Der kan jeg sette ned dype røtter. Der finner jeg et solid fundament. Og så skal erfaringer og opplevelser få komme i rikt mål. Men gi meg noe sikkert og solid som jeg kan satse livet mitt på.»

Uansett hvor flotte portrett-tegningene til Jarle var – og jeg synes virkelig de var flotte – så satte møtet med Ern Baxter dypere spor. Og på mobilen min ligger det nå to spillelister. En som heter «This great Salvation» og en som heter «The King and his Army». Og artisten? Ern Baxter. ■

Be for oss!

Apostelen Paulus ber ofte dei nye kristne forsamlingane om forbønn. Han kjende at han var heilt avhengig av Guds hjelp og nåde i tenesta si.

Alle Guds tenarar vil kjenna det på same måte, for me står i ein åndskamp, og kjempar mot mørke makter som vil øydeleggja menneske generelt og dei kristne fellesskapa spesielt.

Me kan ha spesielle talegåver, ei høg stilling, ei lang og framgangsrik teneste og verta freista til å tru at me ikkje er avhengige av andre, men då lurer me oss sjølve. I det kristne fellesskapet er me alle avhengige av kvarandre. Munnen kan ikkje seia til auget, øyret, handa eller foten: eg treng deg ikkje! Til og med den store apostelen treng forbønn: be for oss!

Når apostelen ber om forbønn, er det eitt viktig område som ofte går att i oppmodingane hans til forbønn. Han ber ofte om forbønn knytta til det å forkynna rett! Be for oss! Be for meg og alle medarbeidarane i det apostoliske arbeidet. Be for alle forkynnaraar. Be for alle kristne lærarar. Be for alle som skal undervisa Guds ord.

Bønn og forkynning høyrer saman

Bønn er veldig forskjellig frå forkynning, men dei høyrer likevel saman. I bønn snakkar me til Gud for menneske, i forkynninga snakkar me for Gud til menneske. Bønna søker å føra Gud til menneske og forkynninga søker å føra menneske til Gud. Bønna rører ved Guds hjarte så han skal gripa inn og røra ved menneske,

Tekst: Erling Thu,
erlingthu@gmail.com

Erling Thu, gift med Solveig, presenterer seg selv som «ektemann, bestefar, forfatter, forkynner og lærer» (www.erling.typepad.com). Har vært en pioner i Guds rike, blant annet ved å være med å starte Kristent Nettverk, bladet FOLK og Bergen Bibelskole.

I bønn snakkar me til Gud for menneske, i forkynninga snakkar me for Gud til menneske.

i forkynninga prøver me å få menneske til å søkja Gud. Forkynninga sår gode såkorn og spirekraftige frø, men bønna fører til regn og solskin som skaper vokster. Forkynninga kjem med Godt Nytt, men bønna opnar øyret og gjer hjartet mottakeleg. Forkynning er noko menneske kan gjera, men i bønna ber me om at Gud må gjera det berre han kan gjera: å skapa tru, overtyda og gje openberring og åndeleg innsikt som fører til omvending og nytt liv.

Be at Herrens ord må få fritt løp og haldast i ære

Til slutt, sysken, be for oss at Herrens ord må få fritt løp og haldast i ære, liksom hos dykk! (2 Tess 3,1)

Apostelen ber ikkje om forbønn for personlege behov. Det som ligg han på hjartet, er at Herrens ord må få fritt løp. Ei omsetjing seier at me skal be om at Herrens ord får ein triumferande karriere! Han ber om at Herrens ord må vinna over alle hindringar og få fullføra si gjerning i folk, forsamlingar og folkeslag. Han ynskjer at Guds ord skal breia seg ut over heile landet så talet på læresveinar skal auka (Apg 6,7; 13,49). Han ynskjer at Ordet skal breia seg ut og ha framgang ved Herrens makt (Apg 12,24; 19,20).

Utrykket fritt løp kan knyttast til dei olympiske leikane. Den apostoliske bønna er at Ordet skal vinna løpet slik at alle andre konkurrerande livssyn må gje tapt. Han ynskjer at Herrens ord skal vinna gull, få æra og verta sett på som det beste livssynet, den beste læra, det beste for menneske. I våre dagar treng me verkeleg å be om at Herrens ord må få fritt løp og haldast høgt i ære.

Be at ordet må bli gjeve meg

Be òg for meg, at ordet må bli gjeve meg når eg opnar munnen, så eg med frimod kan forkynna mysteriet i evangeliet, det som eg er sendebod for òg når eg er i lenkjer. Be om at eg ved evangeliet må få frimod til å tala som eg skal (Ef 6,19–20).

Apostelen lit ikkje på sin eigen visdom, innsikt eller evne til formulera seg. Han ber om at Gud må gje han dei rette orda. Han kjenner seg heilt avhengig av inspirasjon frå Den heilage ande. Han innser at evangeliet er eit mysterium som menneskeleg forstand ikkje fullt ut kan fatta. Menneskelege ord strekkjer ikkje til. Han ynskjer å tala med ord som Anden har lært han. Han ynskjer å tolka åndelege ting med ord som hører Anden til (1 Kor 2,13).

Menneskeleg argumentasjon og fornuft rører berre ved forstanden hjå folk, men skaper ikkje livsforvandlande tru. Trua kjem berre av Kristi ord (Rom 10,17). Me seier ofte at vegen til ein manns hjarte går gjennom magen, men det er ei sanning me store modifikasjoner. Den korstaste vegen til menneskehjartet er den himmelske vegen: å be Gud å røra ved hjartet og å tala dei orda Anden gjev oss. Ordet frå Guds munn er levande og kraftig og trengjer inn i hjartet og overtyder det om rettferd og dom, så folk søker nåde og frelse i vår Herre Jesus Kristus.

Å vita at du har fått eit ord frå Gud, gjev stort frimod. To gonger nemner Pauls dette når han ber om forbønn. Mysteriet i evangeliet må forkynnast med frimod. Me må aldri skjemmast av det enkle evangeliet. Ordet om korset er Guds kraft til frelse, jamvel om mange seier at det er dårskap. Men det er det enkle evangeliet om Jesus som gjev oss frimod og gjer at me kan tala slik som me skal.

Be for alle forkynnarar at dei må få ord frå Gud når dei steller seg fram. Be at dei må tala slik dei skal som Jesu Kristi sendebod. Be at dei ikkje må bruka menneskelege ord som berre skaper barrierar, men åndelege ord som skaper tru på Jesu fullførte frelseverk.

Be om at Gud må opna ei dør for Ordet

Ver uthaldande i bøna, vak og be og takk Gud! Be for oss òg, at Gud må opna ei dør for Ordet, så vi kan forkynna Kristi mysterium, det eg sit bunden for. Be om at eg må få tala slik som eg skal når eg gjer det kjent. (Kol 4,2–4)

Apostelen ber ikkje om forbønn for personlege behov. Det som ligg han på hjartet, er at Herrens ord må få fritt løp.

Apostelen lit ikkje på sin eigen visdom, innsikt eller evne til formulera seg. Han ber om at Gud må gje han dei rette orda.

Apostelen veit at det er ikkje nok med ord, han veit at det berre er Gud som kan opna ei dør for Ordet inn til eit menneskehjarte. Han veit også at Gud kan førebu og leggja til rette for oss høve til å forkynna ordet. Når me grip tak i Gudgjevne anledningar, vil me alltid sjå at Ordet ber frukt. Då er det viktig at me ikkje la oss styra av ytre omstende. I Efesos hadde Paulus ei vidopen dør til ei rik gjerning slik at Ordet hadde framgang og fekk makt, jamvel om det var mange motstandarar (1 Kor 16,9; Apg 19,20)!

Vennlege ord som er godt salta

Gå fram med visdom mellom dei som står utanfor, og bruk den dyrebare tida godt. Lat alltid orda dykker vera venlege, men godt salta, så de veit korleis de skal svara kvar einskild. (Kol 4,5–6)

I dette avsnittet seier Paulus at me ikkje berre må be for forkynnarane, men for alle som snakkar! Alle kristne treng forbønn slik at me kan oppføra oss på ein vis og god måte. Me treng forbønn slik at me bruker tida med dei ufrelste godt og ikkje berre vasar tida bort i laust snakk. Me må be om nåde for kvarandre, så orda våre alltid er vennlege, men godt salta med bibelske sanningar. Me må vera trufaste mot sanninga i kjærleik.

I vår tid er det fleire store etiske utfordringar og mange fordommar mot det Guds ord seier. Det gjer at me treng nåde til å møta ikkje-truande menneske på ein god måte. Me må alltid vera audmjuke, kjærlege og vennlege i møte med folk som trur annleis enn oss, men me kan ikkje gå på kompromiss. Lat oss halda fokus på at Gud elskar alle menneske, at Jesus døydde for alle og at alle treng og alle kan få tilgjeving på grunn av Guds nåde og trufaste kjærleik. ■

ANNONSE

Dagens høydepunkt

Tekst: Åge Pettersen,
pettage@hotmail.com

Åge Pettersen bor i Skien,
er gift med Astrid. Har tre voksne barn.
Er forkynner.

Som kristne er vårt forhold til Bibelen, Guds ord, særdeles viktig. Bibelen er mat for Guds folk. Like avhengige som vi er av mat for kroppen vår, er vi avhengige av Guds ord for å leve, åndelig sett.

Jesus sa: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som kommer fra Guds munn» (Matt 4,4). Dette ordet fra Guds munn, når oss gjennom Bibelen.

Jeremia skriver:

Jeg fant dine ord, og jeg spiste dem, dine ord ble til fryd for meg og til glede for mitt hjerte. (Jer 15,16)

Gjennom bibelordet GÅR ordet fra Gud ut til oss. Da er det ikke rart at det er herlig å lese og kommunisere med Gud gjennom Ordet. For meg er den daglige bibellesningen ett av dagens høydepunkt, og jeg liker å starte dagen med en stund over en åpen Bibel.

Når skal en lese i Bibelen?

Finnes det noe fasitsvar på når på døgnet man bør lese i Bibelen? Neppe, det kommer an på så mange ting, men en ting er viktig: Les i Bibelen når du er opplagt, og har lettest for å tilegne deg det du leser. Israelfolket i Det gamle testamentet foraktet Herren ved å ofre blinde, halte og syke dyr til ham, og ikke de beste de hadde,

hanndyr uten skade (Mal 1,8). Tiden vi leser i Bibelen, bør derfor være vår beste tid på døgnet, ikke tiden når vi er uopplagte og ikke har noe annet «nyttig» å gjøre.

For meg er min «prime time» straks etter en god frokost, tidlig på dagen. Da er man uthvilt etter nattens hvile, og klar til å suge til seg av Herrens fete retter. Hvor vidunderlig det er å starte dagen med en hilsen ifra Herren! Det preger resten av dagen, det gir oppmuntring, hjelp, styrke og ny energi i møte med en ny dag med nye utfordringer. Jeg setter normalt av ca. 30 minutter hver dag til dette, før jeg drar på jobb.

Å lese i Bibelen er å kommunisere med Gud

Det er viktig å forstå at bibellesning ikke bare er å tilegne seg kunnskap fra Bibelen. Bibellesning er også å kommunisere med Gud. Gjennom Skriftene taler Gud til deg, rett inn i ditt liv, og da er det naturlig at vi gir respons ved at vi former bønner med takk ut fra det vi leser og hører.

Vi leser f.eks dette vidunderlige ordet og løftet fra Salmenes bok hvor David sier:

Dette vet jeg, at Gud er med meg. (Sal 56,10)

En naturlig takkebønn når man leser dette er å si til Herren ganske enkelt: «Herre, takk at du er med meg i dag!» Gud taler og vi gir respons!

Ha en kulepenn for hånden

Et must for den som fortsatt leser Bibelen på papir, er å ha en kulepenn tilgjengelig. Pennen brukes til å skrive i Bibelen, f.eks. å understreke ord som føles spesielt gode og viktige, notere ned tanker man får, og skrive opp bønner som former seg i møte med bibelteksten. Alt dette noterer jeg i margen på Bibelen. Det er naturligvis ikke farlig å skrive i Bibelen. Bibelen er ei arbeidsbok, ikke bare en hellig skrift.

Bibellesning er også å kommunisere med Gud

Dessuten finner jeg god hjelp i å benytte flere ulike oversettelser

Finn din måte å lese Bibelen på

Å lese Bibelen systematisk er både nyttig og viktig, slik at man kommer igjennom hele Bibelen. Her finner mange hjelp ved å følge diverse bibelleseplaner. Jeg for min del har aldri brukt slike. Jeg foretrekker å følge mitt eget opplegg. Dessuten så må jeg lese i mitt eget tempo, og ikke bare stresse videre til neste kapittel. Det er så levende og interessant. Jeg foretrekker å ikke lese for mye av gangen. Dessuten må jeg få med meg det jeg leser. Jeg leser jo ikke for Gud, men for å få tak i det Gud sier. Hvis jeg for eksempel en dag ikke fikk lest skikkelig i ro og fred, på grunn av stress, trøtthet eller lignende, så er det bedre å lese det samme om igjen neste dag, istedenfor å jage videre. Dessuten finner jeg god hjelp i å benytte flere ulike oversettelser, spesielt engelske. Det kan være veldig nyttig og berikende, og kan ofte kaste nytt lys over teksten.

Guds ord er Guds kjærlige hilsen til deg

Bibelen er ei fantastisk bok, innåndet som den er av Gud (2 Tim 3,16), et ord som står fast til evig tid i himmelen (Salme 119,89). Det er Guds kjærlige hilsen til deg. Alt er skrevet til vårt beste, for at vi skal ha håp gjennom den tålmodighet og trøst som skriftene gir (Rom 15,4).

Noen ganger kjenner vi at ordet rammer oss, også til tukt og formaning, og vi kjenner oss truffet. Det vi da skal være klar over, er at Guds kjærlighet alltid ligger på lur. Den Herren elsker den tukter han, slik en far tukter den sønn han har kjær (Ordsp 3,12).

Et øyeblikk varer hans vrede, hele livet hans nåde, om kvelden kommer gråt som gjest, om morgen er det frydesang. (Sal 30,6)

Godet for flittige bibellesere

1. Ordet forteller deg hvem du er i Kristus og hva du har i ham

[...] den som er i Kristus er en ny skapning, det gamle er borte, se det nye er blitt til. (2 Kor 5,17)

[...] han som har velsignet oss med all Åndens velsignelse i himmelen. (Ef 1,3)

2. Vedvarende Bibellesning gjør deg til en Ordets gjører, og gjør deg lykkelig i din gjerning

Men den som ser inn i frihetens fullkomne lov og fortsetter med det, blir ikke en glem som hører, men en gjerningens gjører. Et slikt menneske skal være lykkelig i sin gjerning. (Jak 1, 25)

3. Bibellesning vil gjøre deg istrand til å gjøre alt som godt er

Hver bok i Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring [...], så det menneske som tilhører Gud kan være fullt utrustet til all god gjerning. (2 Tim 3, 16–17)

4. Guds ord gir deg nytt liv og nye krefter

*Herrens lov er fullkommen, den gir sjelen nye krefter. (Sal 19,9)
(N 1978)*

5. Guds ord renser deg hele tiden, og fjerner flekker og rynker så du kan være hellig for Gud

[...] slik Kristus elsket kirken og ga seg selv for den, for å gjøre den hellig og rense den med badet i vann, i kraft av et ord. Slik ville han selv føre kirken fram for seg i herlighet, uten den minste flekk eller rynke. Hellig og uten feil skulle den være. (Ef 5,25–27)

Les i Bibelen når du er opplagt

**Gjennom Skriftene taler Gud til
deg, rett inn i ditt liv**

6. Guds ord viser deg veien du skal gå

Ditt ord er en lykt for din fot, og et lys på din sti. (Sal 119,105)

7. Guds ord gjør deg brennende når du ser Jesus i Ordet

Herrens røst sprer flammende ild. (Sal 29,7)

Brant ikke våre hjerter i oss, da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss. (Luk 24, 32) ■

KLASSER PÅ INTERNETT. ”
FORELESNINGER PÅ MP3SPILLEREN.
DISKUSJONER HJEMME FRA
DIN EGEN STUE

For å studere i FOLK bibelskole
trenger du kun en pc med internettforbindelse.
Hver kursmodul står for seg selv
og kan tas enkeltvis. Når du har fullført alle
kursene får du bibelskolevitnemål.

► **Les mer** på www.folkbibelskole.no

Hjem som helst
Hvor som helst
Når som helst

Summen av Guds ord er sanning

Tekst: Norleif Askeland,
norleifas@gmail.com

Norleif Askeland, gift med Bente. Bosatt på Sotra. Tre voksne barn. Lærer på Bergen Bibelskole, kursleder i Folk Bibelskole og menighetsleder på Sotra.

Då Gud ville læra folket sitt at menneske lever av kvar ord som går ut frå Guds munn, og ikkje berre brød, gav han dei brød å eta. Det var eit brød dei aldri hadde sett før, og dei visste heller ikkje kva det var. Difor kalla dei det «manna», som betyr «Kva er det?».

Guds velsigning og forsørging kom ikkje åleine, men saman med brukarrettleiing, ei forskrift om kor mykje ein skulle sanka til kvar person, kva tid ein skulle sanka det og kva tid ein ikkje skulle sanka det (2 Mos 13,13–30). Kvar morgen skulle dei sanka det dei trong til den dagen. Sjette dagen skulle dei henta inn dobbelt, for to dagar, sidan den sjuande dagen var sabbat. Då skulle ingen henta inn mat, og det ville heller ikkje vera noko å henta den sjuande dagen. Gud åtvvara dei mot å tru at dei kunne rasjonera innsankningsarbeidet til litt færre dagar i veka. Berre den sjette dagen skulle dei henta dobbelt.

Ordet frå Guds munn

Sjølvsagt var det dei som ikkje tok instruksjonen så nøye, så dei fyllte opp i krukkene sine for både to og tre dagar. Men då vakna dei neste morgon til ein frykteleg stank og då dei opna mannakrukkene var det gått makk i alt som stod att frå dagen før. Så då vart det vedteke at heretter skulle det berre samlast inn ein omer til manns kvar dag. Mannakrukkene vart tømt grundig kvar kveld før ein gjekk til ro, og for å vera på den sikre sida vart den tømt sjette

dagen òg. Og før sola gjekk opp, var det ut for å samla manna på sabbaten, men der var det like tomt som i krukka. Så då vart det grinete ungar og sure foreldre den dagen óg. Alt saman fordi dei ikkje tok lærdomen:

Menneske lever ikkje berre av brød, men av kvart ord som går ut frå Herrens munn. (5 Mos 8,2-4)

Dei brydde seg berre om underet som velsigna dei sjølve, men brydde seg lite om «kvart ord» som Gud hadde tala i tilknyting. Difor vart dei audmjuka då Gud prøvde hjarto deira for å sjå kva som budde i dei.

Og sidan vi først er inne på «manna» kan det vera like godt å sei litt om det å «trekkja mannakorn» òg (tilfeldige bibelvers). Å trekkja mannakorn, er å lata att augene, sjå litt sokjande ut og så trekkja eit lite kort opp frå boksen på same måten som når ein trekkjer eit loddnummer opp av hatten. På kortet står det eit løftekritt bibelvers, som kan gje trøyst og oppmuntring i kvardagen. «Mannakorna» er også Guds ord, men å lesa Bibelen på denne måten dug ikkje til å byggja ein heilstøypt kristen. Det er like håplaust som å driva kroppsbyggjing på snop og cola.

Lausrivne bibelsitat

Det er bra å vera saman med folk som siterer frå Guds ord. Men stundom legg ein merke til at det er eit veldig snevert forråd av ord det vert sitert frå. Eit bibelvers er alltid ein del av sanninga, men det seier ikkje alltid heile sanninga om ei sak, slik det står åleine. For det er summen av Guds ord som er sanning (Sal 119,160). Då Jesus vart freista av Satan i øydemarka, visste freistaren korleis han skulle sitera frå Guds ord. For det første var det ei anna ånd bak sitata, som Jesus ikkje let seg lura av. Den som har Anden, kan döma om alt (1 Kor 2,15). Dessutan vart ikkje ordet sitert i samsvar med realiteten i den situasjonen dei var i, slik Gud såg den. Jesus vart freista til å bevisa at han var den han var, ved å setja Herren på prøve og følgja djevelens råd om å testa ut om to av Guds lovnader ville halda. Men det var eit anna bod i Guds ord som ville bli brote om han gjorde dette, og som sjølvsagt ikkje vart

*Å lesa Bibelen på denne måten
dug ikkje til å byggja ein heilstøypt
kristen*

sitert av den vonde. Difor svara han: «Det står og skrive...» (Matt 4,7).

Å kjenna Gud.

Gud har openberra seg sjølv gjennom sitt ord. Og han vil at alle menneske skal læra han å kjenna. Vi veit at medan vi enno er her i denne verda, vil vi måtta sjå fram mot det å sjå han som han er og det å kjenna ting fullt ut. Likevel er det Guds vilje at det han har opna for oss i ordet sitt skal bli vårt i ein stadig veksande kjenskap til Gud. Det normale for ein kristen er å kjenna han meir og meir.

Og dette er det evige livet, at dei kjenner deg, den einaste sanne Gud, og han du sende, Jesus Kristus. (Joh 17,3)

Men desse [ordal] er nedskrivne for at de skal tru at Jesus er Messias, og for at de som trur, skal ha liv i hans namn. (Joh 20,31)

Dette sa Johannes om boka han skrev det i, Evangeliet etter Johannes. Men det er like sant om alle dei andre bøkene i Bibelen. Dei er skrivne for at vi skal tru og leva.

Når vi skal læra andre menneske sant og rett om Gud, vil den menneskelege tankegang og natur bli utfordra. Menneskenaturen har ein tendens til å lika nokre sider ved Gud betre enn andre. Om ein ikkje vel å elskja og å sökja å kjenna Gud slik han verkeleg er, er vegen kort til å forma Gud i sitt eige bilet.

Og så kjem fort spørsmåla som vi kjenner så godt frå før: «Har Gud verkeleg sagt....?» (1 Mos 3,1).

Kling det like godt i øyra at Gud framleis hatar synd, som at han elskar syndrar? Er det like godt nytt at Jesus skal døma levande og døde, som at han frelser alle som ved tru tek imot han som frelsar og Herre? Vert gudsbletet vårt utfordra i møte med alvoret som kjem inn ved at heile Guds ord får lov å tala til oss?

Er det enklare å tru på ein Jesus som alltid stiller opp for meg, enn ein eg skal gjera rekneskap for? Er det lettare å få aksept for at Gud er god, enn at han er streng?

Sjå då kor god Gud er, og kor streng – streng mot dei som er falne, men god mot deg så sant du held deg til han som er god. Elles blir du òg avhoggen. (Rom 11,22)

Så vi ser at Guds godeleik motiverer oss både til å elska han og til å frykta han. Å frykta Gud er ikkje det same som å vera redd Gud. Det betyr å kjenna han som er domar for alle og å ha så mykje respekt for han at ein vert meir enn redd for å leva eit ureint liv som Guds dom vil ramma, enten det er å leva i hor og umoral, eller å fara med løgn og baktale.

Heile Bibelen er gitt til oss

Det er ikkje slik at Det gamle testamentet er Guds ord til jødane som levde i den gamle pakt, og Det nye testamentet er Guds ord til oss kristne som lever i den nye pakt. Det er heller ikkje slik at Det gamle testamentet var for dei som var under lova og Det nye testamentet for oss som er under nåden. Om ein skal godta ei slik tenking, lyt ein fort akseptera at heller ikkje heile Det nye testamentet er for oss kristne, men berre det som ikkje vart skrive til jødane som var under lova. Heile Bibelen er ei heilskapleg bok med ein stor Guds plan, éin viktig bodskap og éin hovudperson Jesus Kristus. Alt talar om Gud, om hans rike og hans folk.

For det første er ikkje Bibelen ei ordna lærebok i systematisk teologi, men ei forteljing av hendingar frå ei lang historie, der vi lærer å kjenna Gud og hans plan, gjennom korleis han til ulike tider tala og handla inn i eit mangfald av situasjonar. Dei som har ytt bidrag til tekstmateriale var alle under inspirasjonen av Guds Ande (2 Tim 3,16). Nokre av dei var kongar og statsmenn, andre fattige bønder og fiskarar. Men trass i alle dei store skilnadene, og at tekstane har vorte til over ein periode på rundt 1500 år, vil den som les heile boka sjå at alt heng saman. Bilete vert teikna klarare og klarare di lenger ut i boka ein kjem. Løyndomar vert pakka ut og avdekka med større og større openberring. Raude trådar kan følgjast gjennom alle skriftene og meir og meir vert dei samla i fantastiske sanningar om Kristus. For det er han heile Bibelen handlar om. Når Jesus refererte til skriftene, var det Det gamle testamentet han snakka om. For det nye hadde enno ikkje vorte

Når dei første kristne arbeidde med misjonsoppdraget i sin generasjon, var det Det gamle testamentet som var misjonsbibelen dei brukte.

skrive. Og han sa: «Men det er dei [skriftene] som vitnar om meg» (Joh 5,39). Då han gjekk på vegen til Emmaus saman med to av lærersveinane sine, opna han ordet for dei, og la ut for dei «det som står om han i alle skriftene, heilt frå Moses og hos alle profetane» (Luk 24,27).

Når dei første kristne arbeidde med misjonsoppdraget i sin generasjon, var det Det gamle testamentet som var misjonsbibelen dei brukte. Det var ut frå desse skriftene at Paulus viste at Jesus var Messias og la ut for jødane om Jesu liding og oppstode (Apg 17,2; 18,28). Det var ut frå boka til Jesaja at Filip forkynnte evangeliet til den etiopiske hoffmannen og døypte han (Apg 8,26–40).

Det var profetane i Det gamle testamentet Peter snakka om då han sa:

Denne frelsa var det profetane søkte etter og ville utforska då dei profeterte om den nåden de skulle få. Dei freista å finna ut kva tid Kristi Ande, som var i dei, viste fram til, og korleis den tida skulle vera. For Anden vitna om Kristi lidingar og den herlegdomen som sidan skulle koma. Det vart openberra for dei at det ikkje var seg sjølv, men dykk dei tente med bodskapen sin. Og denne bodskapen har de no fått høyra av dei som forkynnte evangeliet for dykk ved Den heilage ande, som er send frå himmelen. Dette er noko som til og med englar lengtar etter å sjå inn i. (1 Pet 1,10–12)

Dei profetorda som profetane i Det gamle testamentet bar fram, og som dei granska og søkte etter, handla altså om den nåden som vi som lever i dag skulle få, den vi fekk høyra om gjennom evangeliet. Og det var oss, meir enn seg sjølv, dei tente med profetiane sine. Gjennom profetane i Det gamle testamentet vitna Den heilage ande om Kristi lidingar og om den herlegdomen som skulle koma. Dermed får vi ei kjensla av at heile Det gamle testamentet er meir for oss som lever i den nye pakta, enn for nokon andre som har levd før oss.

Paulus stadfestar dette når han refererer til israelittane sin ulydnad og opprør under vandringa i øydemarka. Han seier:

Det som hende med dei, skulle vera til åtvaring. Det er skrive ned til rettleiing for oss, og til oss er dei siste tider komne. (1 Kor 10,11)

Timoteus hadde ei ærleg tru som både mor hans og bestemor hans også hadde. Det var truleg desse to kvinnene som hadde lagt grunnlaget for at Paulus kunne sei til Timoteus:

«Og heilt frå du var eit lite barn, har du kjent dei heilage skriftene, som kan gje deg visdom til frelse ved trua på Kristus Jesus. Kvar bok i Skrifta er innanda av Gud og til nytte i opplæring, formaning, rettleiing og oppseding i rettferd, så det mennesket som hører Gud til, kan bli fullt utrusta til all god gjerning.» (2 Tim 3,15-17)

Dette understrekar at heile Bibelen er Guds ord fordi kvar bok i skrifta er innanda av Gud, og at alle bøkene er nyttige i den opplæringa alle som hører Gud til treng.

Biletbruk

Bibelen er ei bok med svært mykje biletspråk både i Det gamle og Det nye testamentet. Det interessante er at biletspråket i Det nye testamentet er i stor grad det same som i Det gamle testamentet. Korleis kan vi skjøna biletbruken i Det nye testamentet om vi ikkje skjønar biletbruken i Det gamle testamentet? Og korleis kan vi skjøna all biletbruken i Johannes Openberring om vi ikkje kjenner dei same biletta frå resten av Bibelen?

Ein av kyrkjefedrane sa at det nye (testamentet) er gøymd i det gamle, og det gamle er openberra i det nye. Den som les heile Bibelen vil erfara at dette er sant. Og det beste av alt er at Den heilage ande som er den eigentlege forfattaren, er sendt frå himmelen mellom anna for å læra oss alt, leia oss fram til heile sanninga og forklara for oss alt som Jesus har sagt. Han skal ta av det som hører Gud til og gje til oss (Joh 16,13; 14,26). Difor er det viktig å lesa heile Bibelen med Andens hjelp. Likevel er det viktig å skjøna at Den heilage ande ikkje berre opnar skriftene for deg når du les og studerer, men også gjennom menneske som legg ut skriftene for deg.

Det å sjå Jesus i alle bøkene i Bibelen forma ein sterk visjon i hjarta om kven Jesus er.

Det trengs ein heil bibel for å skapa ein heil kristen.

For meg personleg var det å gå på Bergen Bibelskule eit heilt avgjerande steg å ta for å oppdaga at Bibelen er ei bok, med det same fokuset og med aukande openberring frå den eine permen til den andre. Eg oppdaga at alt vert oppfyllt i Jesus. Og det å sjå Jesus i alle bøkene i Bibelen forma ein sterk visjon i hjarta om kven Jesus er, kva Guds meinghet er og kva Guds rike er. Når visjonen rundt desse tinga er på plass og har gripe deg, er kurset for livet sett.

God og næringsrik kost

Timoteus fekk i oppdrag hjå Paulus og ta seg av opplesinga av skriftene (1 Tim 4,13). Dei fleste kristne i vårt samfunn har sin eigen bibel og kan lesa den. Bibellesplanar finnes i ulike kreative variasjonar. Det viktigaste er at heile Bibelen vert lesen, og at ingenting vert forkasta som unyttig eller ugyldig. Det er variert og god kost som gjer kroppen sunn og sterk. Einsidig kost gjev feiler-næringer også når det gjeld åndeleg føde. Det trengs ein heil bibel for å skapa ein heil kristen.

Det finnест mange idag som ser tenesta si innanfor eit eller anna spesialområde, og har eit fokus på temaundervisning innanfor dette. Det kan vera emner som menighetsplanting, lækjedom, evangelisering osv. Temaundervisning er sjølv sagt både bra og naudsynt, men vi må også sjå eit ansvar i å "leggja ut skriftene" i heile si bredde. Framtida hører dei til som kjenner Gud og som kjenner Guds ord. Både karismatisk erfaring og anna praktisk erfaring er godt å ha med. Likevel er eg overtydd om at den store framgangen for Guds rike vil koma gjennom eit folk som kjenner Gud og som kjenner hans ord. I møte med dei verkelege utfordringane er det berre dette som er godt nok. ■

FOLK tidsskrift for hverdagsteologi

Bli abonnent? – se www.ifolk.no, send SMS med kodeord FOLKABO og navn og adresse til 2470.
(tjenesten er gratis) eller ring 55 38 18 40.

Gaveabonnement? – Send SMS med kodeord FOLKABO GAVE, gavemottakers navn, adresse,
e-mail og tlf + MIN: ditt eget navn, adresse, email og tlf.

Abonnement: kr. 300,- pr. år. Det kommer ut 4 nummer i året.

Nord for moralsirkelen

Tekst: Marita Pettersen,
marita.pett@gmail.com.

Marita er gift med Odd Arild, mor til tre og bestemor til tre. Bor på Sortland i Vesterålen og er en av veteranene i menigheten Kristent Fellesskap der.

Det kan være både utfordrende og vanskelig å forholde seg til mennesker som er forskjellige fra oss selv – som ser annerledes på livet eller har andre standarder for hva som er rett og galt. Men Guds ord hjelper oss med det også.

– Våger du virkelig satse på ei som kommer fra nord for moralbeltet?

Spørsmålet gikk til Børge, han som hadde forelska seg i søskenbarnet mitt, ei som er født og oppvokst i Vesterålen, akkurat som jeg. Han kom fra litt mer sentrale strok – og tydeligvis fra den rette sia av beltet, som ingen hadde lært oss om her nord. Men Børge viste manns-mot og satsa på kjærlighet!

Paulus må ha vært en av samme type – med stort mot i arbeidet med å bre ut Guds rike, hans standard og moral rundt seg – uansett geografiske særegenheter og omstendigheter.

Besøket hans i Korint, og kontakten gjennom brev med menigheten der senere, viser en mann som ikke lar seg skremme av umoral og forfall. Tvert i mot er det kjærligheten til gjengen som er hovedingrediensen i hans tydelige veiledning i brevet til korinterne.

Avsnittene under er en fri oversettelse til norsk av avsnitt fra Paulus' første brev til korinterne i The Message – et brev som har vært til stor hjelp for meg i møte med alle slags mennesker, med varierende moral og kjennskap til Guds rike.

Forsøk å være alle til lags – for å vinne dem.

(Oversatt fra 1 Kor 9,19–23, The Message)

Selv om jeg er fri fra kravene og forventningene til ethvert menneske, har jeg helt frivillig blitt en tjener for hver og en – for å gjøre det mulig å nå hele utvalget og mangfoldet av folk: religiøse, ikke-religiøse, overdrevent samvittighetsfulle moralister, totalt løsslupne umoralske villstyringer, de fullstendig utslætte, de som er totalt berøvet for selvtillit – ja, hvem som helst altså! Jeg la meg ikke til deres måte å leve på! Jeg holdt min fremtreden og oppførsel i Kristus, men jeg gikk inn i deres virkelighet og prøvde å oppleve ting fra deres ståsted, og se livet med deres øyne. Jeg har prøvd nærmest alle typer tjenester som finnes, og blitt alle typer tjener som er – i mitt forsøk på å lede alle de jeg møter inn i et liv berga og utfrikk av Gud. Alt dette har jeg gjort på grunn av GLEDES-budskapet: evangeliet! Jeg ønsker ikke bare å prate om det – jeg ønsker å ta del i det!

Å komme alle i møte

(Oversatt fra 1 Kor 10,23–24 og 32–33, The Message)

En måte man kan se det på er å si «alt går». På grunn av Guds kolossale og grenseløse generøsitet, hans raushet og storsinn, nåde og forsoning – så trenger vi ikke å nøye granske eller saumfare detaljene i enhver handlig for å se om den blir godkjent og står for kritikk, ja – holder mål rett og slett. Poenget er ikke bare å klare seg såvidt, bli klarert og godkjent. Vi ønsker å leve nøyne, grundig og ordentlig, godt og skikkelig. Men innsatsen og anstrengelsene våre burde først og fremst være å hjelpe andre til å leve slik! Med det som et solid utgangspunkt å jobbe ut ifra, kan sunn fornuft ta deg resten av veien.

Bortsett fra i noen helt spesielle tilfeller, så har jeg ikke tenkt å liste meg rundt som om jeg går på knuste eggeskall – bekymra for hva sneversynte folk kan komme til å si. Nei, jeg vil skride frem, fortsette steg for steg: fri, trygg og ubekymra – fordi jeg vet at vår storsinnede Herre allerede har sagt at hvis jeg spiser det som er satt foran meg på bordet – i takknemlighet til Gud, hvordan kan jeg da bekymre meg for hva noen kan komme til å si? Jeg takker Gud for det – og han velsigner det!

Spis måltidene deres i oppriktighet og med god appetitt, uten å tenke på hva andre sier om dere. Dere spiser tross alt til Guds ære, og ikke for å

Paulus' besøket i Korint viser en mann som ikke lar seg skremme av umoral og forfall.

**Dere spiser tross alt til Guds øre,
og ikke for å gjøre andre til lags.**

gjøre andre til lags. Ja, for den del – gjør alt på det viset: hjertelig og i frihet, til Guds øre.

På samme tid: vær ikke hardhjertet og ufølsomme i måten dere lever ut friheten på, slik at dere tråkker på tærne til de som ikke er så frie som dere selv. Jeg gjør mitt ytterste for å være hensynsfull og omtenksom ovenfor ethvert menneskes følelser i alle disse sakene. Det håper jeg at dere og vil være.

For å leve slik som Paulus oppfordrer til her, er det en fordel å ikke la seg skremme eller sette ut av spill av folk som i ord eller handling går langt over den moralske streken jeg har i mitt eget liv, eller det jeg er opplært til hjemmefra er en god og sømmelig måte å se seg på. Hans Nielsen Hauge hadde en fin måte å se det på: «Jeg søker å ha nogenlunde passende ord til ethvert slags menneske jeg kommer i tale med.» La oss være livsnære mennesker som tør å møte dem vi skal vinne, og vandre fremover sammen med dem, der de er i livet ! Jesus er det store forbildet på akkurat det. ■

Eksempel til etterfølgelse

Da Jesus stod opp fra de døde, ble han opphavet til et nytt folk. Dette folket elsker Guds ord, fellesskap med Far, og lever sammen i nære og ekte fellesskap. De er sterke i Guds nåde, dermed slipper ikke hykleriet og janteloven til.

«Forstår dere hva jeg har gjort for dere?» spurte Jesus da han hadde vasket føttene til disiplene før påskemåltidet (Joh 13,12). Han hadde gjort den mest nedverdigende jobben noen kunne gjøre – vanligvis forbehold slaver – ved å vaske bort svette og skitt fra føttene til disse mennene som tråkket oppi alt mulig i løpet av en dag. Jesus lot dem ikke svare før han gikk videre i å fortelle at han ikke bare var et forbilde i det han sa, men også i det han gjorde. Det han sa og det han gjorde var det samme. Disiplene ble utfordret til å følge Jesus ikke bare i ord men også i måten å leve på. Jesus avsluttet med å si at velsignelsen ligger i å handle på det vi vet er rett.

Jesus lever det han sier

Dette ble en vekker for disiplene. Hittil hadde de vært med Jesus i tre år og sett hvordan han levde. Ikke bare talte han til hjertene deres slik som i Bergprekenen (Matt 5–7), men han demonstrerte ærlighet, sannhet, medfølelse og kjærlighet.

På vei til Jerusalem og korsfestelsen forberedte Jesus disiplene på det som lå foran. Han sa at nøkkelen til å leve som ham lå i å ha et fortrolig forhold til Den hellige ånd (Joh 14,16–18). Åden

Tekst: Terje Dahle,
tedahle@gmail.com

*Terje Dahle, gift med Lise. Tre voksne barn.
Apostel for menigheter som står sammen i
Kristent Nettverk i Norge.*

Ved at Gud pustet på dem med sin Ånd, kunne de gi livet videre til andre.

ville være like nær dem som Jesus hadde vært. De ville få all veiledning og råd de trengte fra Den hellige ånd.

Jesus sender oss for å leve det han sier

Da Jesus ble fanget, torturert og korsfestet, stakk disiplene av. Peter sverget på at han ikke kjente ham. Frykten tok overhånd. Det var derfor en slukøret gjeng Jesus møtte etter oppstandelsen. Likevel ga han dem i oppdrag å ta stafettpinnen videre (Joh 20,19–21). De skulle formidle hvem Gud er, på samme måten som Jesus gjorde.

Han pustet på dem og sa «ta imot Den hellige ånd.» Det samme gjorde Gud med de første menneskene da de fikk i oppdrag å fylle jorda med Guds liv (1 Mos 2,7). Ved at Gud pustet på dem med sin Ånd, kunne de gi livet videre til andre. Uten Ånden er det umulig å vise verden hvem Jesus er.

Starten på menigheten ble en demonstrasjon på hva Jesus vil

Da menigheten ble født på pinsedag, ser vi hvordan disiplene formidlet evangeliet til folket gjennom Den hellige ånds kraft. Folk fra hele middelhavsregionen tok imot budskapet, og en multikulturell menighet ble født. Det ble garantert gnisninger. Jesus kunne ha valgt en enklere start ved å heller samle en gjeng med samme språk, interesser og kulturell bakgrunn. Ingen menneskelige felles-trekk holdt dem sammen. Det eneste de hadde til felles var erfaringen av et nytt liv i Jesus Kristus. Gud ville vise at i Jesus Kristus er det enhet, mangfold og liv på tvers av menneskelige skillelinjer. De ble døpt i én Ånd til å være én kropp (1 Kor 12,13). Dette lever menigheten ut når de samler seg om følgende:

Sammen i Guds ord

Den apostoliske læren er en formidling av Jesu herredømme som gjør at mennesker legger av sitt eget og overgir seg til Jesus med alt de er og har. Man forlater selvpøttatthet, og lar Jesus være midtpunkt i livet. Det Jesus har gjort blir viktigere enn menneskelige svakheter, og vi vokser og blir sterke i ham. Disiplene hang seg ikke opp i spekulasjon, drømmer og visjoner (Kol 2,18–19), men forkynnte Jesus Kristus og hans rike over alt og til alle.

Sammen i hverdagen

Det er i fellesskapet med søsknen at man blir kjent med Jesus. De første kristne fokuserte ikke på Jesus og seg selv, men på Jesu kropp – fellesskapet av de som tror. De forstod at det bare er sammen de kan formidle Jesu liv, mangfold og nåde. Og de erfarte at når de levde sammen, lærte de i praksis Jesu befaling om å elske hverandre. De kunne ikke velge søsknene sine, men lærte seg å elske de som tok imot frelsen. Slik lærte de å gi slipp på seg selv og ta opp korset.

Sammen i å feire Herrens måltid

En del av den første menighetens kjernepraksis var å feire Herrens måltid i hjemmene. De forkynte tydelig Jesu herredømme, samtidig som de levde i Guds nåde. Brødsbrytelsen var nøkkelen til å holde dette sammen i en helhet. Som alle andre som lever i et fellesskap opplevde de konflikter, misforståelser, skuffelser, brutte forventninger og frustrasjoner. Men hver gang de feiret nattverd fikk de erfare Guds endeløse nåde, og de så sitt eget og de andres liv i perspektiv: De fortjente Guds dom og fortapelse, men Jesus tilga og ga dem ufortjent nåde. Hver gang de spiste sammen ble de ble minnet om at Gud var nådig og ikke behandlet dem slik de egentlig hadde fortjent. Derfor kunne heller ikke de behandle hver andre som fortjent. De lærte å tilgi, være overbærende og tålmodige med hverandre. De rømte ikke unna, holdt seg på avstand eller forlot fellesskapet i skuffelse. De visste at de sammen var Jesu kropp som skulle formidle hans liv. Gjennom å bryte brødet sammen lærte de å elske hverandre, fordi Jesus hadde elsket dem først (1 Joh 4,19).

Sammen i bønn

Disiplene hadde lært av Jesus at alt vi ser har opphav i det usynlige, og at vi skal be om at hans rike skal komme til jorda (Hebr 11,3; Matt 6,10). Derfor var bønn en del av hverdagslivet. Når de ba fikk de en nærhet til Gud. De forstod hans vilje og erfarte hans kraft. De utviklet et felleskap med Den hellige ånd, slik som Jesus hadde og snakket om da han var blant dem. Sterke bønnesvar gjorde dem til et folk som ba Guds rike ned på jord.

Det er bare sammen man kan formidle Jesu liv, mangfold og nåde.

Jesus advarte sterkt mot hykleri, og advarselen er like aktuell i dag.

Hykleriet – den store fienden

De levde tett, og i en slik smelteidgel av kulturer oppstår det fort gruppepress, forventninger og sammenligning som vil styre felleskapet. Det blir en kultur av «slik gjør vi det her», uten at det har en forankring i Bibelen. Men det var ikke forenlig med å bygge Guds hus, fordi Jesu ord var å være i ham og å leve i tro. Jerusalem var en by med mye sosial nød og overgivelsen til disiplene var stor. Derfor solgte mange eiendommer og ga pengene til apostlene. Gavmildhet er fantastisk når den er styrt av kjærlighet til Jesus. Men når motivet er å tekkes andre, eller å fremstå like overgitt som andre uten å egentlig ha tro for det, kommer hykleriet snikende. Det er ødeleggende for Guds menighet.

Ananias og Saffira gikk i hykleri-fella. De solgte en eiendom, og ga en del av beløpet til apostlene (Apg 5,1–10). Men de ville pynte på fasaden, løy og sa at det de ga var hele beløpet. Det rørte ved fundamentet til evangeliet. Vi er frelst på grunn av Guds nåde: han tilga oss og ga oss nytt liv ved sin miskunn i Kristus Jesus. Vi har ingen ting å rose oss av (Ef 2,8–10). Vi er kalt til å leve ærlige, ydmyke og åpne liv i felleskap med Gud og hverandre. Hvis vi lar hykleriet – egne gjerninger, selvrettferdighet, fasader, sammenligning og forventninger fra andre – styre livet, er vi på en veg som fører til død. Jesus advarte sterkt mot hykleri (Matt 23), og advarselen er like aktuell i dag. Peter sa til Ananias at de ikke hadde trengt å selge eiendommen, og at de hadde full rett til å bruke pengene akkurat slik de ville. Problemet var at Ananias og Saffira prøvde å framstå annerledes enn de faktiske forholdene. Konsekvensen ble at de døde på flekken, og mange kristne fellesskap har dødd når hykleriet har fått utvikle seg.

Jesu befaling til oss er den samme som til de første disiplene: Ta imot Den hellige ånd! Ånden fører deg sammen med søsken i et fellesskap der Guds ord og bønn har stor plass. Dere vil komme så nær hverandre at konflikter og spenninger oppstår. Men fordi vi bryter brødet ofte, lærer vi å legge av fasader, selvrettferdighet og hykleri. Vi lærer å elske hverandre slik Jesus elsker oss. Vi erfarer nåde. Jesu liv blir synlig gjennom oss, og andre mennesker får erfare at Jesus lever i dag. ■

Endelig mandag er en befridende bok om det livet som Gud kaller alle kristne til å leve i hverdagen.

Boken inspirerer og oppmuntrer gjennom humor og praktiske eksempler.

Ordet "evangelisering" får en ny mening og et nytt innhold, og Arne G. Skagen motbeviser at evangelisering er en aktivitet for spesielt interesserte.

Kr. 199,- på www.proklamedia.no

ENDELIG MANDAG

Hverdagsevangelisering for alle

Arne G. Skagen

Anne Grethe og Fredsfyrsten

Tekst:
Mari Bjerkas,
maribjerkas@yahoo.no

Foto:
Bente Stangness,
b.stangness@gmail.com

Hun forteller med nøktern saklighet om smertefulle år. Hun snakker om mørket, om selvskading, dødsønsket og innleggelse på psykiatrisk avdeling med fotfølging fra personalet døgnet rundt.

I perioder var hun så neddopa at hun ikke kunne si hvem hun var. Hun forteller om tapte ungdomsår, og om ti hele år med en ulidelig smerte, en smerte på innsiden.

Anne Grethe Larsen er ei flott, ung kvinne fra Karasjok med et litt rampete og lattermildt glimt i øyet. Det er nesten som om man forventer å bli utsatt for en skøyterstrek i hennes nærvær. Men den kommer ikke, for hun er roligheita selv. Ei dame med fred, og med en nydelig, lavmålt finnmarksialekt.

Hit, men ikke lengre!

Vi to skulle ha en samtale om hennes vei til frelse, og jeg ble fullstendig overrumpla av hennes historie. Slik jeg hadde lært Anne Grethe å kjenne, kunne det ikke anes at livet hennes hadde vært så fullt av smerte.

Hun ser meg rett inn i øynene mens hun sier:

– Det var ingen av de som behandlet meg som regnet med at jeg kunne skaffe meg utdannelse, klare meg selv og leve et normalt liv. Hun fikk høre at det legene forventa skulle skje, var et kort liv avslutta for egen hånd. Ei mørk og ensom livshistorie griper meg.

I den lokale pinsemenigheten i Karasjok hadde Anne Grethe ei kristen venninne som gav støtte og omsorg – men bare så langt

A photograph of a woman with short dark hair, wearing a black zip-up jacket, hugging a birch tree trunk. She is smiling slightly and looking towards the camera. The birch bark is white with some brown peeling. In the background, there is a yellow building with green-framed windows. A street lamp is visible on the left. The ground is covered in dry grass and patches of snow.

*Anne Grethe Larsen fra Karasjok forteller
om møtet med Fredsfyrsten.*

Anne Grethe foran
Høgskolen i Harstad,
der hun studerer til å
bli barnevernspedagog.

som Anne Grethe tillot det. Hun ville ikke høre snakk om Gud, frlse og forbønn, og venninna respekterte det. Hit, men ikke lengre!

Kan like godt prøve Jesus

Da Anne Grethe var i starten av 20-årene bodde hun et par år borte fra Finnmark. Denne perioden ble den vanskeligste i livet hennes. Da hun nedbrutt kom hjem til Karasjok, fikk den kristne venninna lov til å be for henne, og Anne Grethe tok i mot Jesus.

– Jeg tenkte at nå hadde jeg prøvd alt mulig uten å bli bedre, så da kunne jeg like godt prøve Jesus, sier Anne Grethe. – Jeg kjente at det kom en fred på innsiden, den samme freden som jeg nå kjenner når jeg er nært sammen med Jesus. Etter et halvt år ønsket jeg å bli døpt, og takknemlig fikk jeg begrave det gamle livet.

– Selv om jeg hadde tatt i mot Jesus, ble det fortsatt mange tøffe tak, fortsetter hun. – Det var ingen av-og-på-bryter, men en prosess. Siden jeg hadde tilbrakt så mange år på psykiatrisk avdeling, opplevdes dette som trygt for meg – en slags familie jeg fritt kunne snakke med. Jeg valgte derfor noen innleggeler for å trappe ned behandlingen, og tok prosessen der. Det har ikke vært behov for akuttinnleggelse etter at jeg tok imot Jesus!

Ufortjent kjærlighet

– Hele livet mitt hadde jeg trodd at man gjorde seg fortjent til kjærlighet og oppmerksomhet. Slik tenkte jeg også som kristen. Jeg klarte bare ikke å ta imot Jesu kjærlighet og fred, uansett hvor hardt jeg prøvde. Men så kom Jesus kom meg i møte.

Anne Grethe har skrevet flere dikt, og i dette diktet setter hun ord på den radikale forandringen hun opplevde etter møtet med Jesus:

*Nå hadde jeg prøvd alt mulig uten
å bli bedre, så da kunne jeg like
godt prøve Jesus.*

IKKE PÅ GRUNN AV, MEN PÅ TROSS AV

Skrevet av Anne Grethe

*Det var en pike som prøvde å gjøre seg fortjent til kjærlighet.
Hun ville kjenne at hun var elsket.*

*Men aldri fikk hun det hun trengte,
det var en evig kamp for henne.
Hun måtte alltid gjøre seg fortjent
til å motta kjærlighet.*

*Hun fikk lavere og lavere selvbilde
og hun visste ikke hvor hun skulle gå
med det som plaget henne,
men hun fant ingen.*

*En dag hørte hun om Jesus,
hun ga sitt liv til han,
Fortsatt trodde hun at hun måtte
gjøre seg fortjent til kjærligheten.*

*Hun fikk høre Jesu stemme
Og han sa til henne
«Min kjærlighet kan du aldri gjøre deg
fortjent til for den er min gave til deg,
som du mottar uten å ha fortjent den.
Jeg elsker deg ikke på grunn av, men på tross av.»*

*Livet hennes snudde seg etter dette.
Hun prøvde ikke lenger å gjøre seg
fortjent til kjærlighet,
og hun er blitt tryggere på seg selv.*

**«Min kjærlighet kan du aldri gjøre deg
fortjent til for den er min gave til deg»**

Fortsett å ta «medisinen» din!

I 2008, to år etter at hun tok i mot Jesus, starta Anne Grethe på en bibelskole i Vennesla som hadde fokus på indre legedom og gjenopprettelse. Det er interessant å høre henne fortelle fra de to årene hun gikk der:

– Jeg opplevde en radikal forvandling! Jeg kom i takt med Jesus og kunne favne budskapet om nåde, at kjærligheten er helt gratis og fri for krav. Herren hadde allerede gjort alt for meg, min rolle var å ta imot. Jeg kjente glede over livet,

det ble stor forandring! Psykologen min var så overraska og begeistra over resultatet, at hun besøkte bibelskolen for å se på opplegget og hvordan de arbeidet der. Når jeg nå snakker med henne, anbefaler hun meg alltid å fortsette å ta «medisinen» min:

Anne Grethe er aktivt med i menighetsliv, og verdsetter høyt fellesskap med venner.

- Jeg opplevde en radikal forvandling! Jeg kom i takt med Jesus og kunne favne budskapet om nåde, at kjærligheten er helt gratis og fri for krav.

lese i Bibelen, lovsgyngje og bruke tid med Jesus. Psykologen og de andre på avdelingen gir Gud æren for at jeg er frisk, selv om ingen der bekjenner egen tro.

I påsken 2011 opplevde Anne Grete et tragisk dødsfall i nærfamilie. Ulykkeshendelsen var av en slik art som kan slå beina under den mest robuste. Anne Grete stod oppreist i situasjonen uten å knekke eller ty til hjelpemiddler. Dette bekreftet for alle hva Jesus hadde gjort i livet hennes – en total gjenopprettende helbredelse.

Det umulig skjer

Anne Grete studerer nå siste år til barnevernspedagog ved Høgskolen i Harstad. Hun er aktivt med i menighetsliv, reiser gjerne på kristne konferanser og verdsetter høyt fellesskap med venner. Hun skriver stadig nye dikt til glede for mange, og lengselen til Finnmark er mer eller mindre konstant. Drømmen er å jobbe med vanskeligstilte barn både i og utenfor Norges grenser. Hun har mye omsorg, erfaring og kjærlighet å gi. Det ingen for få

år siden anså som mulig i Anne Grethes liv, skjer nå rett foran øynene deres!

Ingen akuttinleggelse de åtte siste årene, ingen medisiner, ingen synlige spor av ti år i mørket, – hun lever et normalt liv!

Mørket måtte fly da Anne Grete møtte Fredsfyrsten og hun fikk ta imot all den fred og kjærlighet han ville gi henne – helt til det rant over!

For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere fremtid og håp. (Jer 29,11)

**Mørket måtte fly da Anne Grete
møtte Fredsfyrsten og hun fikk ta
imot all den fred og kjærlighet han
ville gi henne – helt til det rant
over!**

GUDS ELSKEDE DATTER

Skrevet av Anne Grethe

*Lenge levde hun i denne verden,
Men følte ikke at hun hørte hjemme noe sted.
hun lengtet etter å føle seg elsket og å kunne være trygg.*

*En dag fikk hun høre en stemme som sa
«Du er Min elskede datter, Jeg har velbehag i deg og er stolt av deg.»
hun kunne ikke noe annet enn å le.*

*I hennes hjerte kjente hun at det er noe som er tatt bort
Og byttet med noe som er så ubeskrivelig.
hun vil aldri tilbake til det som var før.*

*Tenk at hun kan sitte på Pappas fang og bare ta imot kjærlighet fra
Han.*

Det er ingenting som kan sammenlignes med det.

*hun er Guds elskede datter,
Og hun føler seg så trygg. ■*

Den retoriske Mesteren

Tekst: Børge E. Bentsen,
borgebentsen@gmail.com

Børge Bentsen er eldste i KF Vesterålen, daglig leder i Marecom AS, gift med Tone og far til tre voksne barn, morfar til to. Børge er for tiden misjonær på Filippinene sammen med Tone.

Jesus tok seg ofte tid til å diskutere med folk. Han svarte godt på spørsmål og anklager, selv om spørsmålsstilleren noen ganger kunne være både arrogant eller fullstendig på jordet.

Jesus kunne også bli kraftig lei av folks skeptiske og motstrebende tankegang, men han snakket likevel med dem. Han kunne frustrert utbryte «hvorfor snakker jeg i det hele tatt med dere?», «hvorfor forstår dere ikke hva jeg sier?» (Mark 4,13; 7,18; 8,17; 8,21) eller «hvor lenge skal jeg holde ut med dere!» (Mark 9,19) – men han avviste ikke å snakke med dem. Det er en ubibelsk misforståelse at kristne ikke skal diskutere. De som vil følge Jesus må lære å diskutere slik han gjorde: uredd, tålmodig, reflektert, utfordrende. Enhver diskusjon er en anledning til å si noe sant om Gud!

Diskutér med alle som vil

Gode bibelkunnskaper og sunn fornuft kommer man langt med. Det viste Jesus oss. Og han syntes alltid villig til å ta en diskusjon. Da den skriftlærde som ville rettferdiggjøre seg selv spurte Jesus om «hvem er min neste?» (Luk 10,29), så svarte ikke Jesus at «det der er noe du spør om bare fordi du vil rettferdiggjøre deg selv». I stedet fortalte han den geniale historien om den barmhjertige samaritan. Da teologene ville at han skulle gjøre et tegn for å bevise at han var sendt av Gud, sa han ikke bare «glem det, dere hadde ikke trodd meg uansett hvor mange tegn jeg hadde vist dere». Han påpekte hvorfor tankegangen deres var feil, og sa at de

faktisk skulle få et tegn senere – men på en helt annen måte enn de forventet: Jona-tegnet. Han utfordret dem til å vende om fra hykleriet (Matt 12,38ff). En gang spurte de om hvordan han så på betaling av skatt til keiseren (Luk 20,22), en annen gang hvordan han så på steining av kvinner (Joh 8,5). De var stadig etter ham! Han uttalte seg alltid, men aldri ved bruk av platte truismer – selv-innlysende sannheter – som det er umulig å være uenig i, men som heller ikke sier noe virkelig sant. Jesus diskuterte med folk som var så negative at de helst hadde sett ham forsvinne fra jordens overflate. Han påpekte hvor de tok feil, og utfordret dem til å vende om. Jesus demonstrerte hvordan han brukte ethvert angrep, ethvert spørsmål og enhver innvending som en anledning til å si noe sant.

Ikke vær redd for å utfordre

Da saddukeerne (som nektes for at det fantes noen oppstandelse) kom med sitt oppkonstruerte spørsmål som skulle vise hvor ulogisk oppstandelsen var, påpekte Jesus at utgangspunktet deres var feil (Luk 20,27–39). De kjente ikke Gud, og de kjente ikke Skriftene. Du har sikkert også møtt noen slike? Hva gjorde Jesus? Han pekte på inkonsekvensen i deres eget syn. Jesus var ikke flau, ikke unnskyldende, ikke unnvikende, han sa ikke «det er ingen vits i å diskutere, for vi blir ikke enige uansett». Å bli enig er ikke viktig. Å vitne om sannheten er viktig!

Jesus stilte også flere ganger utfordrende spørsmål tilbake. Han spurte retorisk «var Johannes-dåpen fra Gud eller mennesker?», og visste at han satte dem i en klemme (Matt 21, 25–27). Eller han spurte hvordan Messias kunne være både kong Davids herre og hans «sønn» samtidig (Matt 22,41–46). De turde til slutt ikke stille ham flere spørsmål, for de ble stadig satt ettertrykkelig til veggs! Jesus vek aldri unna, og vi må lære av ham.

Enhver feil ytring om Gud er en anledning

Vi trenger altså å lære av Jesus både å snakke med opponenter, og å arrestere argumenter som bygger på falske premisser. Det at folk ikke kjenner Gud eller Bibelen gir oss ingen grunn til unngå dialog, tvert imot. Hvordan skal de gode nyhetene ellers bli fortalt? Når noen på jobben er blitt overbevist av romanen *Da Vinci-koden*

Jesus demonstrerte hvordan han brukte ethvert angrep, ethvert spørsmål og enhver innvending som en anledning til å si noe sant.

***Da har du sjansen til å si
noe rett om Gud!***

om at Jesus hadde et forhold til Maria, eller når noen er enig med Per Fugelli som sa under en samtalegudstjeneste i Nidarosdomen at vi burde ha «mer av Jesus og mindre av Gud», eller når de fleste i klassen din mener at Bibelens kvinnesyn er middelaldersk – det er da du skal blomstre! Da har du sjansen til å si noe rett om Gud! Du behøver ikke overbevise noen, du behøver ikke vinne en diskusjon, du behøver ikke tenke at du skal frelse noen der og da, du behøver ikke engang å gi en perfekt forklaring. Du skal bare si noe sant! Og du kan stille dem noen enkle spørsmål. For eksempel «hvorfor mener du det?» eller «hvor har du det fra?». Så kan du rolig lytte, være kul, og si at «slik opplever ikke jeg det», eller «det der tviler jeg egentlig på». Nå kan det hende at Gud vil gi deg visdom til å gi et genialt svar, men om ikke, så er det likevel flott å få en anledning til å heise flagg for Jesus. Mange har aldri sett et slikt flagg før!

Samle på fakta, du kan få bruk for dem!

Noen ganger møter man faktapåstander som er vanskelig å motsi på strak arm. For eksempel «nesten alle kriger i verden skjer på grunn av religion.» Man kan si mange ting til dette, for eksempel «det tviler jeg på», men hvis man ikke har statistikk for hånden som motbeviser det, så er det vanskelig å arrestere selve påstanden. En god regel som kan brukes, og som den kjente apologeten Ravi Zacharias viser til, er å spørre om kilden og troverdigheten til kilden. «Hvor har du dette fra?» kan du spørre, og «hvorfor mener du at denne kilden er pålitelig?» Da kommer du mer på offensiven. Jeg fikk følgende indignerte kommentar i et familieselskap en gang: «Religion skaper så mye ufred; de fleste kriger i verden kunne vært unngått om det ikke hadde vært for religion!» Hva skulle jeg svare til det? Jeg kunne sagt «ja, det er fælt med religion når man prøver å bruke det for å fremme egen grådighet og hat. Gud ønsker ikke krig, og Jesus lærer oss på et personlig plan å elske våre fiender. Hva med dere, er dere villige til å elske deres fiender?» Rett før dette hadde jeg lest om en rapport fra FN som konkluderte med at svært få kriger skyldtes religion i seg selv, det var andre interessekonflikter som lå bak. Tvert om var religion ofte en brobygger for å løse konflikter. Jeg kunne derfor spørre om

hvor han fikk dette inntrykket om sammenhengen mellom krig og religion fra, og kunne så korrigere fakta ved å fortelle om FN-rapporten. Deretter kunne jeg føye til noe om at Jesus forandrer menneskehjertet og skaper grunnlag for forsoning. Ble han overbevist? Neppe, men han fikk noe å tenke på, og jeg fikk sagt noe sant om Gud.

Tål litt julung

Vi skal altså diskutere, og vi skal gjøre det med stort pågangsmot og flagget til topps. Det går godt an å være tøff uten å være frekk. Har du tidligere vært feig, så be Gud tilgi deg. Han vil gi deg en ny sjanse. Husk hva Jesus sa om å skamme seg: du må aldri skamme deg over Jesus! Du må aldri være stille når urett blir sagt. Du må aldri la deg mobbe til taushet. Hva så med advarselen fra Paulus om å ligge unna diskusjoner som det ikke kommer noe godt ut av? (2 Tim 2,23). Det er en viktig advarsel vi skal lytte til. Paulus advarte Timoteus mot å gå inn i eller tillate unyttige og uviktige diskusjoner i menigheten der ingen ble klokere, men der de troende tvert om bare ble sure på hverandre. «Endeløse ættetavler» og «unyttige spekulasjoner» kunne være slike ting (1 Tim 1,4). Når det gjaldt diskusjoner med ikke-kristne, så gjorde knapt Paulus annet. Han snakket med alle slags folk, diskuterte med dem, forklarte, forkynte – på tross av stor motstand. Og han fikk mye julung. Men det var verdt det!

Du og jeg trenger også å være tøffe og tåle litt julung. Vi må ikke være redde for andre mennesker, men heller være redde for å bli styrt av frykt. Jesus sa noe slikt som «stakkars dere når alle liker dere, det samme gjorde også forfedrene med de falske profetene» (Luk 6,26), og han sa «heldige er dere når de for min skyld håner og forfølger dere, lyver og snakker ondt om dere på alle vis. Gled og fryd dere, for himmelen vil belønne dere rikelig. Slik forfulgte de også profetene før dere.» (Matt 5,11–12). Å være en disippel av Jesus er altså mer enn å klimpre på gitar på rommet, det er også å blåse en trumpet i full offentlighet for det som er sant. Det gjør livet med Jesus langt mer interessant. ■

Å være en disippel av Jesus er mer enn å klimpre på gitar på rommet, det er også å blåse en trumpet i full offentlighet for det som er sant.

Eit år i Bergen, eit liv i Molde

Tekst: Inger Cecilie Frisvoll, i
ngcefri@gmail.com

Forfattarbio: Inger Cecilie Frisvoll bur i Molde, er gift med Per Edvin og dei har tre ungar. Ho er utdanna sjukepleiar, men er for tida heiltidsstudent.

Bergen Bibelskole er ei eittårig disippeltrening for å utruste kristne til teneste for Gud. Skulen blir drive av Kristent Nettverk i nært samarbeid med menigheten Kristent Fellesskap Bergen. www.bergenbibelskole.no

Heime hos oss har vi «før og etter Bergen». Skal noko tidfestast kjem det ofte opp om det var før eller etter Bergen.

Hausten 2011 tok nemleg mannen min Per Edvin og eg med oss tre ungar og flytta frå heimplassen vår Molde til Bergen for å gå eit år på Bergen Bibelskole.

«Leve menighet»

Vel tre år før hadde vi møtt igjen Malene og Kjetil Trondsen, som eg kjende frå kristne barneleirar i tenåra. Dei flytta tilbake til Molde etter å ha budd nokre år i Bergen, der dei hadde vore med i menigheten Kristent Fellesskap, og Malene hadde gått på Bergen Bibelskole. Gjennom dei vart vi introduserte for ein tankemåte og eit levesett vi ikkje hadde høyrte om før. Dei snakka om «å leve menighet»: at menighetslivet og kristenlivet ikkje skulle vere stengt inne i ei kyrkje eller eit bedehus, men vere ein del av kvardagslivet på arbeid og skule. Dei sa at vi som var frelse var «rettferdige, ikkje syndarar» – ord og uttrykk vi ikkje forsto, og ikkje heilt visste om vi ville forstå. Vi var medlemmar av ein luthersk organisasjon, og spesielt eg var skeptisk til alt som ikkje var luthersk. Det gjekk ikkje lang tid før eg var på Google og sjekka kva Kristent Fellesskap eigentleg var, kva dei sto for og kvifor.

God ballast

Både Per Edvin og eg har hatt ein god kristen oppvekst, med foreldre som har vore aktive i kristne miljø på heimplassane våre. Dei makta å vidareføre trua si på Jesus til oss, og då vi gifta oss ønskte vi å tene Jesus med livet vårt. Vi hadde fått med oss ein ballast som har prega oss og livet vårt. Nokre pilarar har stått fast, og uansett om stormen har rast i år om gongen så har Jesus vore trufast og føresieleg.

*Familien Frisvoll: F.v. Per Edvin, Jørgen, Hans Arne, Anna og Inger Cecilie.
(Foto: Heidi-Beathe Sødahl)*

Fasadekristen

Samtidig opplevde eg ei frykt for det ukjente, det som ikkje var luthersk. Eg vart redd for «det svermeriske», det å ikkje ha kontroll. Eg hadde ei oppfatning av at kristne i samanhengar som ikkje var lutherske, var ubereknelege og nesten litt skumle. I tillegg fekk

Gode vener: Inger Cecilie saman med Wibecke og Liv Jorunn i klasserommet på Bergen Bibelskole. (Foto: Privat)

janteloven eit godt grep om meg, og eg vart ein fasadekristen som ønskte å framstå som perfekt.

Inni mangla det derimot substans, og det var langt ifrå eit perfekt kristenliv eg levde. Eg sökte godkjenning og anerkjenning frå dei rundt meg, heller enn frå Gud. I staden for å söke Gud, sökte eg å tilfredsstille krava eg trudde dei rundt meg stilte til meg. Ekteskapet vårt såg vellykkja ut frå utsida – vi var gode på fasadebygging, men vi hadde slite i ekteskapet sidan vi gifta oss over ti år tidlegare.

Heldigvis er eg velsigna med ein fantastisk mann som aldri mista trua på at vi skulle kome inn i det livet Gud hadde for oss. Han har ei utruleg evne til å sjå forbi det som er her og no, og å ha tru på at det Gud har sagt han vil gjere, det gjer han. Han hadde tru for at ekteskapet vårt skulle bli betre. At eit ekteskap, slik Gud hadde meint det, måtte vere større enn det vi hadde, større enn berre oss to.

No var vi inne i ein periode der vi var på veg opp. Eg hadde starta prosessen med å finne ut av kven eg eigentleg var, i Jesus. Gradvis gjekk det opp for meg at både Gud og Per Edvin elskar meg på

grunn av den eg var, ikkje på grunn av det eg gjorde eller tenkte.
Eg var verdt å elske uavhengig av gjerningane mine.

Gjenklang

Midt i dette kom vi i kontakt med Malene og Kjetil, og Kristent Fellesskap. Vi fekk høyre om ein Gud som ønskte ein nær relasjon med oss, ein Gud som lengta etter oss. Vi fekk høyre at vi vart rettferdige då vi vart frelse, at vi vart vaska reine og vart nye skapningar i Kristus. Vi fekk høyre om grunnvollen i kristenlivet, om profetord, om apostlar og om dåp som kjem av tru. Vi kjente at det var ånd og liv – at Gud var nær. Vi var overvelta, men kjente samtidig at det ga gjenklang i oss. Det var dette vi hadde lengta etter.

Hausten 2010 let vi oss døype. Og då ei dame eg aldri hadde sett før lente seg fram til meg under ein påskekonferanse eit halvt år seinare, og sa at ho trudde Gud ville vi skulle gå på Bergen Bibelskole eit år, vart verken eg eller Per Edvin sjokkerte. Takk vere at Gud har lydige tenrar som tek kontakt med totalt ukjente, fekk vi bekrefta at det var dette vi skulle, og vi bestemte oss for å flytte til Bergen den hausten.

Likevel var det mykje som skulle falle på plass; å flytte ein heil familie er eit stort steg å ta. Før vi reiste fekk vi ein del reaksjonar på det vi ga oss i kast med. Ikkje minst at vi tok ungane våre vekk frå alt som var kjent, ut frå miljøet deira, vekk frå venene og skulen. Sjølv var vi ikkje i tvil, det var dette vi skulle gjere. Når Gud kalte oss ville han også sørge for oss.

Guds ord er levande og verksamt

Året på Bergen Bibelskole var ei stor velsigning for oss som familie. Vi vaksne hadde rolegare dagar fordi skuledagen slutta tidlegare enn ein vanleg arbeidsdag. Vi hadde meir tid og overskot til ungane, og kvardagen var ikkje hektisk på same måten som før. Per Edvin og eg hadde mykje tid saman, og vi oppdaga nye sider ved kvarandre og ved Gud.

Skuledagane ga ny kunnskap og innsikt i Guds ord – openberringane sto i kø. For oss var dette luksus. Hadde ungane fri frå skulen var dei med oss på bibelskulen. Var vi sjuke gjekk vi på skulen

*Skuledagane ga ny kunnskap
og innsikt i Guds ord
– openberringane sto i kø.*

**«Nei, i bor ikke hær. I e bare
hær fordi du å pappa skal gå på
bibelskole!»**

likevel. Undervisninga snudde opp-ned på tankane og meiningane våre, og vi følte at vi las Bibelen for første gong. Det var som om eit slør vart tatt vekk frå auga våre, og vi ikkje berre las Bibelen, vi kjente at vi las. Vi kjente at det som står i Brevet til hebrearane er sant, at Guds ord er levande og verksamt (Hebr 4,12). Orda gjekk inn i oss og gjorde noko med oss.

Vi vart raskt inkluderte i miljøet på og rundt Bergen Bibelskole, og sjølv om det var stor aldersforskjell i klassen så opplevde vi det ikkje slik. Vi kjente velsigninga av å vere i ei sunn menighet i Bergen og erfarte eit leiarskap innsett av og overgitt til Gud. Dei sökte ikkje det som kunne gagne menigheten, men det som gagna Guds rike og hans sak. Dei sökte Gud og gjorde etter det han la ned i hjarta deira.

Samtidig kjente vi på at vi ikkje var heime. Vi hadde ikkje nettverket vi var vant til å ha rundt oss. Vi var langt frå familie og vene, og dei to eldste ungane brukte tid på å finne plassane sine i nye og ukjente klassar. Vi var plutseleg utan kjent barnevakt og når vi reiste heim i feriane måtte vi bu hos familie og vene, huset vårt i Molde var utleigd. Likevel er Per Edvin og eg einige om at fordelane og gledene ved året i Bergen var fleire enn utfordringane.

Plutseleg over

Alle som ser tilbake på fantastiske og morosame periodar i livet veit at dei periodane går alt for fort. Vi følte at året i Bergen var over før det hadde kome skikkeleg i gang. Vi hadde heile tida vore tydelege på at vi berre skulle bo i Bergen i eitt år, for å gå på bibelskulen. For oss var det viktig å poengttere dette, ikkje minst for ungane sin del. Dei skulle vere trygge på at dette var noko som var for ei kort stund, dei flytta ikkje frå venene sine for alltid, dei skulle heim att til Molde. Som ein av gutane våre sa på sin finurlege måte: «Nei, i bor ikke hær. I e bare hær fordi du å pappa skal gå på bibelskole!»

Då året var over var vi glade for at vi hadde vore så tydelege på akkurat dette. På eit år rekk ein å knyte kontaktar. Vi hadde blitt gode og nære vene med folk både i klassen, i gruppfellesskapet i menigheten og på teamturene vi hadde hatt til Askøy utanfor

Bergen. Vi kjente at det var tungt å reise heim. Då vi reiste til Bergen visste vi at vi skulle heim att til dei vi reiste frå. No visste vi at vi ikkje skulle tilbake til dei vi hadde blitt kjent med i Bergen med det første. Likevel visste vi at det var rett å reise heim til Molde, på same måten som vi visste at det var rett at vi flytta til Bergen. Det var Guds plan for oss og vi var ikkje urolege for det som låg framom. Men å bryte opp var ikkje kjekt.

Per Edvin stroppar fast flyttelasset på veg heim att til Molde. (Foto: Privat)

Tilbake i Molde

Tida rett etter at vi kom heim til Molde var prega av arbeid og skule. Vi landa heime etter ein tur i Bergen, og landinga var litt hard. Vi kjente saknet etter dei vi reiste frå i Bergen og på Askøy, og samfunnet vi hadde med dei. Vi måtte omstille oss til kvardagen igjen, noko vi brukte lenger tid på enn vi hadde sett for oss. Medan dei to eldste kom «heim» til klassane sine, brukte ho yngste lang tid på å finne sin plass i klassen i Molde etter å ha gått det første skuleåret sitt i Bergen. Likevel angrar ingen av oss på at vi flytta heim. Gud har ei plan for oss i Molde, og året i Bergen var eit ledd i utrustinga vår for oppgåvene som ventar oss her.

Det er no andre vinteren «etter Bergen» og vi kjenner at vi er på rett plass. Kvardagen er i gjenge igjen, ungane trivst på skulanane sine, og forsamlinga Kristent Fellesskap i Molde er i gang. Vi har vorte velsigna med tilflytting og med det tilskot til gruppefellesskapet vårt, og vi har kontaktar og støttespelarar både i Trondheim og Kristiansund. Vi går på tvers av både «fotballgrenser» og «fogderistrid», og ønsker å vise alternativet: fellesskapet i Kristus. Etter Bergen sit vi att med fantastiske erfaringar med Gud. Vi såg menneske frelse, lærte og rørte av Gud. Innsikta og openberringa i Ordet overgår alt eg trudde var mogleg, og enno veit eg at eg berre har fått sett ein liten brøkdel av det som ligg der. Gud har sett oss her og vil gje oss det vi treng for at hans rike skal gå fram i Molde. No gjeld det å bygge det Gud vil, ikkje det vi vil. Vi opplever at det å leve i Ordet og nær vår himmelske Pappa er viktigare for oss enn nokon gong. Vi er avhengige av det for å kunne vere det vi skal vere i Molde – lys og salt. ■

*Vi såg menneske frelse,
lærte og rørte av Gud.*

Bibelske prinsipper for ekteskapet

I et samfunn der press og kritikk lurer på alle kanter, må vi som er kristne være klare på hva Guds ord sier om ekteskapet, og på hvordan man skal leve sammen som mann og kvinne etter Guds gode vilje.

Idag har ekteskapet blitt degradert til en sosial ordning som for mange kun handler om juridiske rettigheter. For andre er det kun en stor fest med åpen bar. Mange lever som gifte uten å være det, og mener at ekteskap bare er en binding som forhindrer fleksibilitet.

Skapt i Guds bilde

Skapelsen forteller oss mye om Guds ordning og ønske for ekteskapet. Gud skapte oss i sitt bilde, som mann og kvinne, for å være i relasjon med ham. Det er mann og kvinne sammen som utgjør Guds bilde, og Gud åpenbarer seg i forholdet mellom dem. Hvis vi ser i grunnteksten til Bibelen brukes de hebraiske ordene *iysh* for «mann» og *ishshah* for «kvinne». Disse ordene kan også bety mann og kone. Gud skapte altså menneskene for å være mann og kone, og «derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde fast ved sin kvinne, og de to skal være én kropp» (1 Mos 2,24). Det er bare som mann og kone vi kan oppfylle den første befalingen Gud ga oss: «vær fruktbare og bli mange» (1 Mos 1,28).

Da Gud skapte Adam så han at det ikke var godt for Adam å være alene. Derfor ville han gi ham en hjelpper og slik kom kvinnen til verden. Men først lot Gud Adam gå gjennom en prosess. Gud

Tekst: Dina Ingvil Tretteteig Kopstad,
dinaingvil@gmail.com

Dina Ingvil Tretteteig Kopstad er oppvokst i Stokke og gikk på Bergen Bibelskole året 2012/2013. Der skrev hun dette emnестudiuet om hva Bibelen sier om ekteskap. Dina bor i Lillesand sammen med ektemannen Øystein, og studerer til å bli byggingeniør ved Universitetet i Agder.

Adam måtte lete før han fant sin kone, noe som gjorde at han ikke tok henne for gitt.

førte alle dyrene til Adam og han ga dem navn, men fant ingen som var lik seg selv (1 Mos 2,18–22). Adam måtte lete før han fant sin kone, noe som gjorde at han ikke tok henne for gitt. Han kjente et behov for å finne noen lik seg selv, og fikk behovet tilfredsstilt. Han fikk kjenne at den gode kone er verdt mye mer enn kostbare perler (Ordsp 31,10), og at den som finner en kone, finner lykken og har vunnet velvilje hos Gud (Ordsp 18,22).

Ektepakt

Ekteskapet er en pakt som inngås foran Gud, mellom to mennesker (Mal 2,14). Med pakten følger ansvar for begge parter. De skal oppfylle forpliktelsene sine ovenfor hverandre (1 Kor 7,3), være tro mot ogære hverandre (Heb 13,4).

Kvinnen skal ha respekt for mannen sin (Ef 5,33) og underordne seg ham, slik menigheten underordner seg Jesus (Ef 5,24; Kol 3,18; 1 Pet 3,1). Dersom en kvinne er gift med en ikke-troende mann skal hun også underordne seg ham, slik at han kan bli vunnet ved å se hvordan hun lever i guds frykt og renhet. Det er ikke det ytre som skal pryde henne, men hjertet (1 Pet 3,1–2). Underordning handler om at kvinnnen gir mannen autoritet over seg, fordi hun stoler på at han tar det hele og fulle ansvaret for henne. At kvinnnen skal underordne seg mannen, slik menigheten underordner seg Kristus, kan vise at kvinnnen er like viktig for mannen som det menigheten er for Jesus. Og at mannen er like viktig for kvinnnen som Jesus er for menigheten.

Mannen skal vinne sin kone i hellighet og ære (1 Tess 4,4) og behandle henne med omtanke og beundring (1 Pet 3,7). Han skal elske henne som han elsker seg selv, og beskytte henne som han beskytter seg selv (Ef 5,28–33).

Det er lett å bli mer opptatt av å glede ektefellen, enn av å glede Gud, dersom man er gift. Derfor er det viktig å ta et aktivt valg om å leve sømmelig og holde seg trofast og helhjertet til Gud (1 Kor 7,33–35).

Det er viktig å huske på at ekteskapet er en pakt. Man er bundet til pakten bare så lenge begge partene lever. Dersom den ene dør, er den andre fri fra pakten og bryter ikke ekteskapet ved å gifte seg igjen (Rom 7,2–3; 1 Kor 7,39). Bibelen er positiv til gjen-

gifte dersom man har mistet ektefellen. Vi kan for eksempel se på historien om Rut, som giftet seg med Boas etter å ha mistet mannen sin. Gud velsignet henne og hun ble oldemor til kong David (Rut 4,10; 17). Paulus oppmuntrer særlig unge enker til å gifte seg igjen og få barn, slik at motstanderne ikke får anledning til å snakke nedsettende om dem (1 Tim 5,14).

Jesus forteller at når de døde står opp skal ingen gifte seg eller være gift (Mark 12,19–25), ekteskapet mellom mann og kvinne holdes altså til livet på jorda. Men vi har fortsatt et himmelsk ekteskap i vente, der bruden er menigheten og brudgommen er Kristus (2 Kor 11,2; Åp 19,7–9).

Skilsmisse

Gud sier tydelig i Bibelen at vi ikke skal bryte ekteskapet (2 Mos 20,14; 5 Mos 5,18), og at han hater skilsmisse (Mal 2,16). Guds hensikt er at ekteskapet skal være livet ut. Fordi mennesket er så skrøpelig ble skilsmisse likevel tilatt, men det settes tydelige rammer for når skilsmisse godtas, for det Gud har sammenføyd skal ikke mennesket skille (Matt 19,4–9; Mark 10,5–12). Man skal altså ikke skille seg fra sin ektefelle, og dersom man gjør det skal man enten leve ugift resten av livet, eller gjenforenes med sin tidligere ektefelle (1 Kor 7,10–11). Her rettes fokuset mot den aktive parten i skilsmissen. Ansvaret ligger på den som har skyld i bruddet, og denne har ikke rett til å gifte seg igjen (Matt 5,32). Men dersom man er løst fra en ektefelle, og altså er den passive parten, synder man ikke dersom man gifter seg igjen (1 Kor 7,27–28). Man er også løst fra pakten dersom en ektefelle som ikke er troende vil skiller. Den troende kan da gifte seg på nytt, hvis det skjer i Herren. Men dersom den ikke-troende vil bli værende i ekteskapet, skal det være slik (1 Kor 7,13–15).

Jesus sier at den som skiller seg av noen annen grunn enn hor og gifter seg med en annen, begår ekteskapsbrudd. Og den som gifter seg med en fraskilt kvinne bryter ekteskapet (Matt 19,9; Matt 5,32; Mark 10,11–12; Luk 16,18). Jesus setter tydelige grenser og sier at den som ser på en kvinne med begjær allerede har begått ekteskapsbrudd med henne i hjertet. Dette er såpass alvorlig at Jesus sier at dersom øyet ditt lokker deg til fall, er det bedre å rive

For grundigere behandling av dette temaet, se Erling Thus artikkel *Ektemål, skilsmål og gjengifte* fra 22.02.2004 på www.erling.typepad.com/norsk.

Guds hensikt er at ekteskapet skal være livet ut.

**Bønn og tilgivelse er viktige
nøkler for å kunne leve videre
sammen**

det ut enn at hele kroppen havner i helvete (Matt 5,28–29). Det er store konsekvenser for dem som bryter ekteskapet, de skal ikke arve Guds rike (1 Kor 6,9–11).

Søk Guds hjelp og rettledning

Selv om Gud har godtatt skilsmisses, er det som en følge av synd, fordi vi er så skrøpelige. Jesus har sagt at vi ikke må skille det Gud har sammenføyd, skilsmisses bør derfor være aller siste løsning. Bønn og tilgivelse er viktige nøkler for å kunne leve videre sammen. Det er Gud som har innstiftet ekteskapet, derfor bør det være helt naturlig å søke ham for hjelp og rettledning. Har vi vår glede og lyst i Herren, vil han gi oss alt vi ber om (Sal 37,4). Dersom du ønsker et lykkelig ekteskap: gå til Gud med det, be til ham og les hans Ord. Stol på ham, ikke på din egen forstand eller innsikt.

Ved å ta Gud med i alt, vil han gjøre veiene dine rette (Ordsp 3,5–6). Gud velsigner dem som adlyder ham (5 Mos 28,2), et ekteskap med velsignelser fra Gud er et godt grunnlag for et livslangt ekteskap. Følg derfor Guds bud og gjør det han ber deg om å gjøre. Å leve i et ekteskap etter Guds hjerte kan sammenfattes i dette «Du skal elske din neste som deg selv» (Rom 13,9). Vi må være fylt av Den hellige ånd, som er kjærlighetens ånd (Rom 5,5). Fruktene av å være fylt av ham er kjærlighet, glede, fred, ovenbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, ydmykhet og selvbeherskelse (Gal 5,22–23). Det sier seg selv at et ekteskap fylt av slike kvaliteter etter Guds hjerte, vil være godt å leve i. ■

Et profetisk folk – Del 5 Å handle på profetord

I denne femte artikkelen i serien om et profetisk folk vil vi se på hva Bibelen lærer oss om å gi respons og handle på profetordet.

*For Herren Gud gjør ikke noe
uten at han har åpenbart sitt råd
for sine tjenere profetene. (Am 3,7)*

Hele bibelberetningen viser oss en Gud som ønsker å involvere folket sitt i sine planer og gjerninger. Mennesket ble skapt til å leve i fellesskap med Gud, og til å forvalte Guds skaperverk. Gud har ikke skapt oss for å være fryktfulle tilbedere på en armlengdes avstand. Han har skapt oss for å leve i et nært fellesskap med seg selv, hvor han inviterer oss til å kjenne hans vilje og ta del i hans gjerninger på jord.

Jesus og profetordet

Beretningen om Jesu liv i evangeliene forteller oss mye om betydningen av profetordet. Evangelisten Matteus er den som sterkest understreker hvordan Jesu liv var en oppfyllelse av profetiske skrifter. Vi finner dette allerede i fortellingen om Jesu fødsel. I henhold til profetiske skrifter ble Jesus født av en jomfru (Matt 1,18–23), i byen Betlehem (Matt 2,5–6), før foreldrene av frykt for Herodes flyktet til Egypt (Matt 2,13–15), og senere vendte tilbake og bosatte seg i Nasaret (Matt 2,23). Disse begivenhetene, som Matteus påpeker er oppfyllelsen av profetord, var hendelser som

Tekst: Håvard Kjøllesdal,
havardkj@gmail.com

Håvard Kjøllesdal er gift med
Katrine, de bor i Trondheim og har
tre barn. Håvard er daglig leder i
FOLK Bibelskole.

Å være et profetisk folk

Dette er den femte artikkelen i en serie artikler om å være et profetisk folk. Å være et profetisk folk kan høres litt vanskelig ut, men i bunn og grunn er det veldig enkelt: profetiske folk er mennesker som lever livet sitt ut fra fellesskapet med sin himmelske Far. Hans sannhet blir vår sannhet, hans ord blir våre ord, hans hjertelag blir vårt hjertelag, hans gjerninger blir våre gjerninger. I denne artikkelen fokuserer vi på hva det vil si å stride i henhold til profetord.

Profetordet er både et skapende ord og et vitnesbyrd om at alt Gud har planlagt skjer.

barnet Jesus ikke kunne styre. At profetordene ble oppfylt var et resultat av at Gud suverent overstyrte alt som skjedde. Vi finner lignende eksempler i fortellingen om korsfestelsen: At Jesus ble henrettet sammen med kriminelle (Mark 15,27–28), at beina hans ikke ble brutt (Joh 19,31–36), og at soldatene kastet lodd om klærne hans (Joh 19,24), blir beskrevet som oppfyllelser av profetiske skrifter av evangelistene. På denne måten demonstrerer Gud at han har full kontroll og at alt han befaler skjer. Profetordet er både et skapende ord, som utfører oppdraget det er sendt for (Jes 53,10–11), og et vitnesbyrd om at alt Gud har planlagt skjer i henhold til hans plan (2 Pet 1,19).

Andre ganger leser vi om at Jesus selv aktivt handler i samsvar med profetordet. At han på palmesøndag valgte et esel som transportmiddel var i følge Matteus for at profetord skulle bli oppfylt (Matt 21,1–5). Til og med mens Jesus hang på korset gjorde han et aktivt valg i samsvar med profetordet:

Jesus visste nå at alt var fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sa han: «Jeg tørster.» (Joh 19,28)

De profetiske skriftene var en viktig motivasjon for å fullføre oppdraget med å sone verdens synd på korset. Når Jesus på ulike tidspunkt forutsa for disiplene sine at han skulle lide og dø, henviste han til de profetiske skriftene om den lidende Messias. Etter oppstandelsen forklarte Jesus disiplene sammenhengen mellom de profetiske skriftene og livet hans

Så sa han til dem: «Det var dette jeg talte om da jeg ennå var sammen med dere og sa at alt måtte oppfylles som står skrevet om meg i Mose-loven, hos profetene og i Salmene.» Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene, og han sa til dem: «Slik står det skrevet: Messias skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. Dere er vitner om dette. (Luk 24,44–48)

Ikke bare forklarte Jesus sitt eget kall i lys av de profetiske skriftene, men han plasserte også oppdraget til disiplene inn i de samme rammene. Disiplenes oppdrag om å forkynne evangeliet for alle folkeslag var i samsvar med profetordet i skriften.

Paulus og profetordet

Fortellingen om apostelen Paulus er et annet eksempel på betydningen av det profetiske ordet for klargjøring til kall og tjeneste. Paulus forteller selv om møtet sitt med den oppstandne Jesus i forsvarstalen sin for kong Agrippa:

Underveis, konge, så jeg midt på dagen et lys fra himmelen, klarere enn solen, stråle omkring meg og dem som var med meg. Vi falt alle til jorden, og jeg hørte en stemme som sa til meg på hebraisk: [...] Jeg har vist meg for deg for å velge deg ut til tjener og til vitne, både om det du har sett av meg, og om det du siden skal få se når jeg berger deg fra ditt eget folk og fra hedningfolkene. Jeg sender deg til dem for å åpne øynene deres, så de vender om fra mørke til lys, fra Satans makt og til Gud. Ved troen på meg skal de få tilgivelse for syndene og arvelodd sammen med dem som er blitt helliget.'

Derfor, kong Agrippa, har jeg ikke vært ulydig mot det himmelske synet. Nei, jeg har forkrynt, først i Damaskus og Jerusalem, så i hele Judea og for hedningfolkene, at de må angre og vende om til Gud og gjøre gjerninger som svarer til omvendelsen. (Apg 26,13–20)

Under dette møtet med Jesus ble Paulus blind. Gud sendte en disippel som het Ananias, som la hendene på Paulus og bekreftet kallet fra Jesus med profetiske ord:

Der var det en gudfryktig og lovtro mann, Ananias, som alle jødene på stedet hadde bare godt å si om. Han kom og stilte seg foran meg og sa: 'Saul, bror, bli seende!' I samme stund kunne jeg se ham. Han sa til meg: 'Våre fedres Gud har bestemt deg til å kjenne hans vilje, til å se Den rettferdige og til å høre hans egen røst. For du skal være hans vitne for alle mennesker om det du har sett og hørt. (Apg 22,12–15)

Disiplenes oppdrag om å forkynne evangeliet for alle folkeslag var i samsvar med profetordet i skriften.

**Møtet med Jesus på veien til
Damaskus, og de profetiske ordene
Ananias brakte, ble styrende for
Paulus' liv.**

I kapittel ni i Apostlenes gjerninger får vi enda mer innblikk i det profetiske budskapet Ananias brakte til Paulus:

Men Herren sa til ham [Ananias]: «Gå! For jeg har utvalgt ham [Paulus] som mitt redskap til å bære mitt navn fram for hedningfolk og konger og for Israels folk. Og jeg skal vise ham alt han må lide for mitt navns skyld.» (Apg 9,15–16)

Møtet med Jesus på veien til Damaskus, og de profetiske ordene Ananias brakte, ble styrende for Paulus' liv. Vi ser av talen for kong Agrippa at Paulus prioriterte tiden sin i samsvar med profetordet: han dedikerte livet sitt til å forkynne evangeliet om Jesus Kristus for jøder og hedninger. Rettsaken Paulus gikk gjennom mot slutten av livet var også en oppfyllelse av det profetiske ordet Ananias brakte: han skulle forkynne Kristus *for konger*. Gjennom rettsaken fikk han gang etter gang forkynne evangeliet for folk i ledende stillinger: for det jødiske lederskapet, for lands-høvdingene Feliks og Festus, for Kong Agrippa, ja til og med for keiseren i Roma.

Enrett respons

Når vi leser om Paulus' forhold til profetord lærer vi også noe viktig om å handle på profetord: nemlig at den som mottar profetordet er best skikket til å forstå hva ordet innebærer. De som profeterer er budbringere fra Gud. Det er ikke opp til dem å forstå og tolke alt de bringer, de må bare være lydige og bringe videre det Åden sier. De tre avsnittene nedenfor viser oss hvordan de som talte profetisk til Paulus tolket profetordene annerledes enn Paulus selv gjorde.

Og nå drar jeg til Jerusalem, bundet av Åden. Hva som skal møte meg der, vet jeg ikke, men Den hellige ånd vitner for meg i by etter by og varsler om lenker og førfølgelser som venter meg. Men for meg er ikke liv eller død verdt å snakke om, bare jeg kan fullføre løpet og den tjenesten jeg fikk av Herren Jesus: å vitne om evangeliet om Guds nåde. (Apg 20,22–24)

Da vi hadde vært der i flere dager, kom en profet som het Agabos ned fra Judea. Han oppsøkte oss og tok beltet til Paulus, og med det bandt han hendene og føttene sine. Så sa han: «Dette sier Den hellige ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og utlevere ham til hedningene.» Da vi hørte dette, formante både vi og folket der på stedet Paulus og sa at han ikke måtte dra opp til Jerusalem. Men han svarte: «Hvorfor gråter dere og gjør meg tung om hjertet? Selv er jeg villig, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navn.» Siden vi ikke klarte å overtale ham, slo vi oss til ro og sa: «La Herrens vilje skje!» (Apg 21,10–14)

(Se også Apg 21,3–4.)

I bibelversene ovenfor ser vi at Paulus og de andre troende hadde ulike oppfatninger av hva slags respons Paulus skulle gi til budskapet fra Den hellige ånd. Mens Paulus opplevde ordene som en forberedelse på hva som ventet han i Jerusalem, mente disiplene rundt han at ordene innebar en advarsel mot å dra dit. Når vi bringer profetiske ord må vi være ydmyke, så vi ikke forsøker å presse folk til å handle på en viss måte. Noen taler profetisk, og *de andre* skal prøve det (1 Kor 14,29). Når noen mottar et personlig ord fra Gud, er det til syvende og sist bare de selv som kan avgjøre hva dette ordet innebærer for dem.

Tro og samvittighet

Denne forståelsen av å handle i tro i møte med et profetisk budskap, skinner også igjennom når Paulus formaner Timoteus til å stride i samsvar med det profetiske ordet.

Min sønn Timoteus, å forkynne dette er den oppgave jeg overgir deg, i samsvar med de profetord som før er talt til deg. Ved dem skal du stride den gode strid, i tro og med en god samvittighet. Noen har kastet fra seg den gode samvittighet og har lidd skibbrudd på troen.
(1 Tim 1,18–19)

Når vi bringer profetiske ord må vi være ydmyke, så vi ikke forsøker å presse folk til å handle på en viss måte.

Vi må handle ut fra troen Gud har gitt oss, og ikke ut fra hva andre rundt oss mener er riktig å gjøre

Paulus gir Timoteus et oppdrag, og oppfordrer han til å styre tjenesten sin etter de profetiske ordene som er talt til han. Men han må stride på profetordene i tro, og med god samvittighet. La oss se på hva dette innebærer.

Å leve i tro til Gud er en del av fundamentet for kristenlivet. Før vi møtte Jesus var det mange ting som styrte livene våre. Det kunne være egne drømmer og ambisjoner, ønsket om å bli ansett, frykten for å gjøre noe galt eller for å tape ansikt. Men etter at vi kom til Kristus er tro til Gud måten vi lever livet på.

En ren samvittighet er også sentralt for å leve livet for Gud. Samvittigheten setter grenser for hvordan vi handler. Går vi utover samvittigheten vår, lever vi ikke lenger med et rent hjerte for Gud. Når vi gir respons på et profetord, må vår egen tro og samvittighet være avgjørende for hva vi gjør. Vi kan ikke handle ut ifra et følt press fra kristne søsknen om hva vi burde gjøre. Bibelen lærer oss at vi har forskjellige mål av tro, og enhver må holde seg til det mål av tro som Gud har gitt (Rom 12,3). Når vi handler på et profetord må vi handle ut fra den troen Gud har gitt oss, og ikke ut fra hva andre rundt oss mener er riktig å gjøre. Bryter vi de grensene troen og samvittigheten setter, står vi i fare for å lide skibrudd på troen.

En for alle og alle for en

Avsnittet fra Paulus' brev til Timoteus minner oss også om at vi ikke lever livene våre alene. Når Gud taler til en søster eller bror er det viktig å lytte for å kunne være med å oppmuntre hverandre til å leve i kallet fra Gud. Paulus visste hvilke profetord Timoteus hadde fått. Han husket på dem. Kanskje hadde han skrevet dem ned ett sted? Når han så hvilke behov det var i arbeidet i Efesus gikk tankene til Timoteus og de profetiske ordene som var over livet hans. Oppgaven Paulus gav Timoteus var i samsvar med det Gud hadde talt tidligere i profetiske ord. Timoteus var ikke alene om å komme inn i kallet Gud hadde for han, men Paulus stod sammen med han, og så profetordene i lys av det store oppdraget de hadde sammen. På samme måte kan vi hjelpe hverandre inn i Guds kall ved å minne hverandre på det Gud har talt. ■

ANNONSE

HEDMARKTOPPEN
15.-20. JULI 2014

Informasjon og påmelding:
www.lysogsalt2014.no

FOLK tidsskrift for hverdagsteologi

Bli abonnent? – se www.ifolk.no, send SMS med kodeord FOLKABO og navn og adresse til 2470.
(tjenesten er gratis) eller ring 55 38 18 40.

Gaveabonnement? – Send SMS med kodeord FOLKABO GAVE, gavemottakers navn, adresse,
e-mail og tlf + MIN: ditt eget navn, adresse, email og tlf.

Abonnement: kr. 300,- pr. år. Det kommer ut 4 nummer i året.

B-Blad

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Kristent Nettverk, Postboks 63 Minde, 5821 Bergen